

ISSN: 2822-7077

Yıl: 1

Sayı: 12

Aralık

2022

Daima Edebiyat

kültür, sanat, edebiyat dergisi

Tema: Yaprakların Uğultusu

Arka Kapak Şiiri: Yasin Mortaş

TEMA: Muhammet Erdevir, Hande İkbâl, Ahmet Mentec, Nurhan Ceylan, Fatma Nur Uysal Pınar, Adnan Semih Dumlupınar, Sevda Altınkaya, Uygur Kaplan, Cüneyt Şahin, Burçin Laçın Altay, Rümeyşa Oğuz, Yasemin Coşkun, Ahsen Dalca Korkutan, Jale Önder Darıcı.

TEMA DIŞI: Hasan Ulaş, Oğuz Ertürk, Simge İşkin, Ali Havan, Ömer Beşir Gündoğdu, Elif Kesikoğlu, Seda Gündüz, Seçil Erginler, Deniz Schwarzwald, Sümeyra Uğur, Kerem Nadir Özcan, Cüneyd Ensari, Zuhâl Kara Başaran, Aras Altunbey, Fatih Oğuz, Emine Gündüz Mentec.

www.edebiyatdaima.com

KÜNYE

Daima Edebiyat dergisi, www.edebiyatdaima.com tarafından periyodik olarak yayına hazırlanan aylık kültür, sanat, edebiyat dergisidir.

Daima Edebiyat dijital ve matbu olarak yayımlanır. Yayımlanan yazı ve şiirlerin telif hakkı ve hukuki sorumluluğu yazarına/şairine aittir. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Genel Yayın Yönetmeni: Muhammet Erdevir

YÖNETİM YERİ: Akkent Mah. 134013 No.lu Sokak No: 18/A Şahinbey/GAZİANTEP

BASKI: BİZİMDİJİTAL MATBAA, Musalla Bağları, İnciköy Sk. Dinçtaş Plaza D:No:1 A, 42500 Selçuklu/Konya

Yayın Kurulu: Ersin Kartal, Emine Gündüz Menteş, Ercan Sağlam,
İbrahim Halil Çelik, Murat Serdar Çakıroğlu, Hande İkbal ve Ahmet Menteş.

İletişim: dergi@edebiyatdaima.com

    /daimaedebiyat
www.edebiyatdaima.com

Tasarım & Dizgi: Prelüt Creative Medya

Kurumsal Firmalar, İşletmeler ve Bireysel Girişimler için;
SEO Uyumlu Metin ve İçerik Yazarlığı, Sunum, Basın Bülteni,
Açıklaması ve Brief Yazımı; Kitap-Dergi-Katalog Yazım, Tasarım ve
Yayıncılığı; Editörlük ve PR Hizmetleri, Sosyal Medya Yönetimi,
Pazarlama Çözümleri, Web Sitesi Kurulum ve Yönetimi.

prelütcreative

0546 237 91 79
prelutmedya.com

PRE
LÜT

İçindekiler

Muhammet Erdevir	7	Huzursuz Yaprak Sendromu
Hande İkbal	9	Sonrasız Metanet ve Yüzleşme Dersleri
Ahmet Menteş	12	Tinsiz Ten
Nurhan Ceylan	14	Harâbat Mevsimi
Fatma Nur Uysal Pınar	16	Küçürek Öyküler
Adnan Semih Dumlupınar	17	Aradığımız Yerlere Henüz Varken
Sevda Altinkaya	18	Kaybolan Yaprak Uğultuları
Uygar Kaplan	19	Yaprakların Türküsü
Cüneyt Şahin	20	Saksıdaki Ağaç
Burçin Laçın Altay	21	Rüzgârın Felaketinde...
Rümeysa Oğuz	22	Yedi Kapı
Yasemin Coşkun	24	Sonbaharın İzleri
Ahsen Dalca Korkutan	26	Güneşli Bir Öğleüstü
Jale Önder Darıcı	28	Otların Kokusuyla Gelen

Tema: Yaprakların Uğultusu

İçindekiler

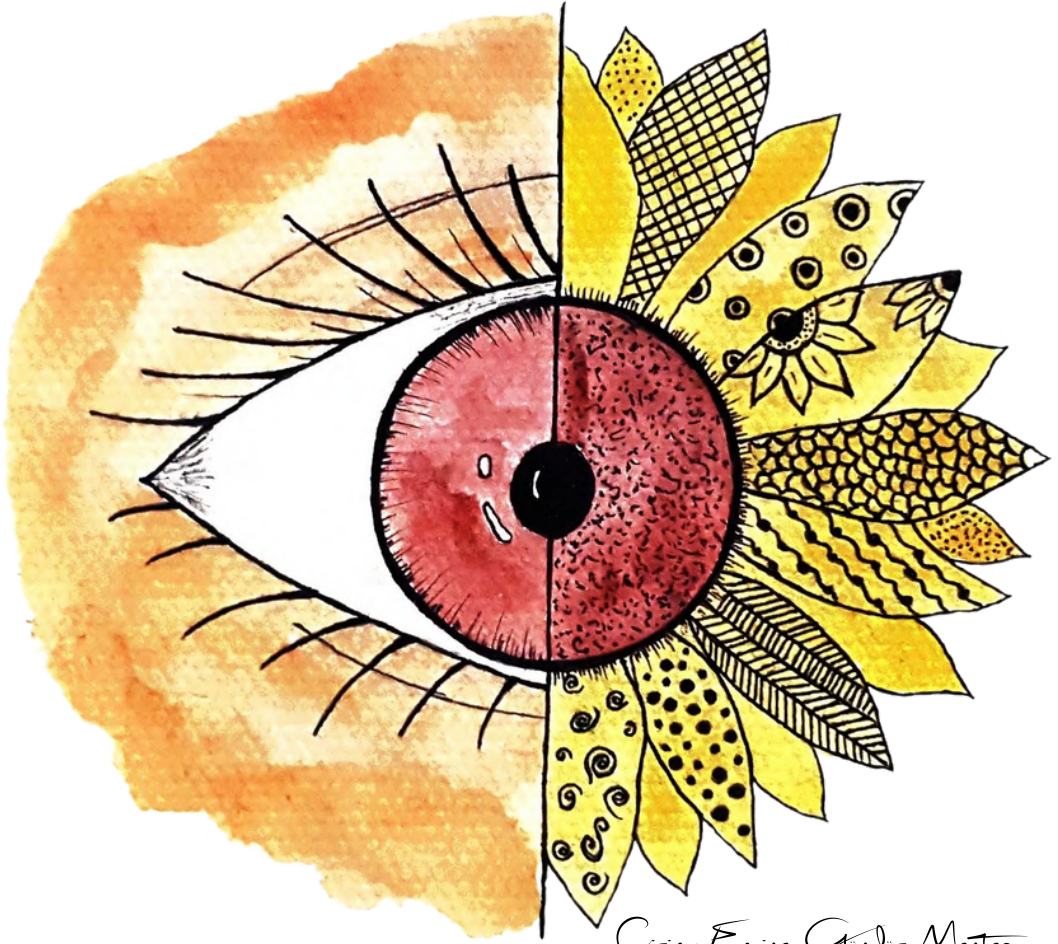
Hasan Ulaş	31	Figüran	
Oğuz Ertürk	32	Tufandan Yıllar Sonra Şehri Terk Eden...	
Simge İşkin	33	Böcekli Magazin	
Ali Havan	34	Akıl Tutulması	
Ömer Beşir Gündoğdu	35	Kasatura	
Elif Kesikoğlu	36	Kefenlenmiş Suç	
Seda Gündüz	38	İş Çıkışı	
Seçil Erginler	40	Yalnız Kalmayı Sevmezdi Suzan	
Deniz Schwarzwald	42	Hepimiz N'apıcaz Auch Deutschland	
Sümeyra Uğur	46	Bir Kardeşlik Hikâyesi	
Kerem Nadir Özcan	48	Eski Şarkı	
Cüneyd Ensari	49	Üç Kolonlu Bir Evin Yıkılış Öyküsü	
Zuhal Kara Başaran	52	Bekliyorum	
Aras Altunbey	53	Susunuz	
Fatih Oğuz	54	Beni Çehrem Bile Terk Etti Zamanla	
Emine Gündüz Menteş	56	Eşik	

Tema Dışı

BU SAYININ TEMASI

yaprakların uğultusu

Çizim: Emine Gündüz Mertes

Sevmek kimi zaman rezilce korkuludur
İnsan bir akşam üstü ansızın yorulur
Tutsak ustura ağzında yaşamaktan
Kimi zaman ellerini kırar tutkusu
Birkaç hayat çıkarır yaşamasından
Hangi kapıyı çalsa kimi zaman
Arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

Attilâ İlhan

Çizim: Emine Gürdüz Mertes

HUZURSUZ YAPRAK SENDROMU

Muhammet Erdevir

İnsan kendini dinlerken yaklaşıyor içindeki boşluğa. Karanlığa temas ettikçe çoğalıyor derindeki karmaşa, aydınlık bir kuyunun ucunda parlıyor fersiz. Sözcüklerin değerini tartmak için kokluyor havayı, ciğerleri yanarken duyuyor can çekişen yaprakların uğultusunu. Güz, kışa teslim olurken yaşama ve ölüme aynı anda direnen bir varoluşla başkaldırıyor insan soyu zamana. Ne ölüm ne ölümsüzlük, hayır, zafere menzil yok bu yolculukta. Yekpare an'ların ıstırabını kalbinin çatlaklarına dolgu malzemesi yapanlar ölüme direnemez, zamanı avucunda saklayanlarsa yaşamın büyüüne. Herkesin kendi yalanına tutunduğu kör kuyuda merdivenler kaygan, ışık diye parlayansa duvarlara gömülmüş cam kırıklarının hiç kırılmayan kesici uçları. Kanamadan, parçalanmadan, kesilip yaralanmadan anlaşılması imkânsız bir illüzyon hepsi. Büyü gerçek, gerçeklik büyülü. Soluduğu havanın sarhoşluğuna kapılan bedbaht, kestirebilir mi yaşamın ucunu bucağını?

Düşmeye niyetlenen, düşmek için meyleden, düşmekten medet uman, düşünce kendinden kaçabileceğini zanneden yüzlerce yaprak kızarıyor ağaçlarda. Renklerini değiştirdikçe, bağlarını gevşettikçe, bedenlerini hırpalayan rüzgârın cazibesine kapıldıkça geriniyor, rahatlıyor, salınıyorlar. Hikâyenin sonu gibi görünen bu nokta, noktanın dışına taşan bir leke oysa. Günler geçerken nasıl olup da bu sarhoşluğun henüz paramparça olmadığını merak edenler dışında anlam daima kendini yinelemekte. Yanlış yapraklar, yanlış sayfalarda, çok ama çok yanlış kuşları kovalıyor.

Paragrafları bölmeyi beceremiyorum. Hep yanlış yerinden hırpalıyorum tarifsiz yalnızlığımı. Hakkında binlerce kelime fısıldayıp da kimseye duyuramadığım korkularıyla yüzleşmek için koşuyorum kitaplığa. Sayfalar arasında beni kanayan yanarımla yüzleştiren aramızı bulacak, korkularıyla barışmamı sağlayacak yarım yamalak bir hakikat arıyorum belki. Güvenilmez anlatıcıların yalandan da olsa açacağı kapısını bulmayı ümit ediyorum bazı odaların. Yapraklar uğulduyor dışarıda, can çekişiyor kavaklarda hardal sarısı. Kızaran ormanlar korosunun sesi zihnimde kesintisiz yankılanıyor. Kadim ve eksik hikâye, tüm eski hikayeler gibi. Ve korkunç sonlarını insanlardan gizliyor makyajlı, kibar, çekici sıfatlarının arkasında. İçlerinde doğurdıkları şeytanlarla kanat çırpıyor gökte melek simalı kalabalıklar. Tutulan güneş değil, hayır, pencerelerde grapon kâğıtları var. Karanlık grapon kâğıtlarının buruşuk tenlerinden neşet ediyor. Varlık zamanı aşmak istiyor, varoluş zamanın dışına taşmak. İnsan yanlarımız sınırlarda dolaşmayı seviyor, ayak izlerinin is ve katran kokması bundan. Tehlikeli bir yakınlaşma bu, yakın gözlüklerde çoğalan görüntünün korkunçluğu sabahları beş parçaya ayırıyor. Dördü dört kıtada yer buluyor kendine, beşincisi asit yağmurunun ilk damlasının düştüğü yerde.

Gecenin ruhuna, karanlığın kalbine, kayboluşun korkunç yüzüne şahit olduğumuz için yarına gidemiyor, düne dönemiyoruz. Dönmek... Başa dönmek, ilk tomurcuğa, çocukluğa... Hayallerin sahibi, rüyaların renkli, korkuların gerçekten korkutucu olduğu zamanlara... İnsan dönüşü olmayı daha çok seviyor, içinde büyüyen geçmiş özleminin ve başlangıç nostaljisinin sebebi budur belki de. Tesadüfen gelip geçen biriymiş gibi, sanki geçerken uğramış eski bir tanıdık gibi kıyısından şöyle bir bakıvermek istiyoruz dünün sıcaklığına. Ne olduğunu bildiğimiz, olanları sahiplenmediğimiz zamanlarda oyalanmak istiyoruz. Dünyü biliyor ama dönemiyoruz, yarını bilmediğimiz gibi rahatlayamıyoruz da. Dünya bir huzursuzluk tahterevallisi olmuş, iki yana eğilip durmakta eşit salınımlarla.

Tekrar denemek için döndüğümüz yer kemiklerimizi sızlatan iflah olmaz romatizmalara gebe. Daldaki huzursuz yaprak biziz, ne düşmeye cesaretimiz var ne de kalmaya mecalimiz. Günahkarların zevk ve iştahla attığı taşlarla örülmüş o siperde ölüme yaşam arasında bir yere kıvrılıyoruz işte. Yanlış yerden böldüğüm paragrafların laneti peşimde, yarım bıraktığım cümleler birer karabasan sağanağı hâlinde üstüme yağıyor. Sızısını taşıdığımız lanetlerin karanlığı içinden zamana ve varoluşa tutunarak çıkmaya çabalıyoruz. Zamandan ve varoluştan kopmanın mümkün olmadığı bir varlıktan, zamanın ve varoluşun ötesinde bir oluşa geçme çabası bu. Titrek mum ışığının okyanus tabanını aydınlatma çilesinden farkı yok. Yağmurlar başlayınca ağaç gövdelerinde başlayan kıpırdanmaya benziyor, ışığı görebilirsenez eğer dallara yürüyen suyun gürültüsünü de duyabilirsiniz yeterince kulak verirsiniz. Sabır incisini dizdiğimiz iplik kırılmadan, değirmen taşları birbirini aşındırmadan, topraklar aşımip dünyanın omurgasını oluşturan çıplak kayalıklar açığa çıkmadan duyulması gereken bir uğultu bu. Zamanın sonundan önceki son ses, yolların kıvrımlarında bekleyen son muştı.

Ümitsiz anlarımızda hayallere sığınma refleksiyle geldiğimiz bu dünyada, çaresizlik içinde hayallerden rüyalara geçilen sınır bölgelerine sürükleniyoruz. Kontrolünü elde tuttuğumuz kurguların masumiyetinden rüyaların her an kâbusa evrilebilen vahşetine doğru dikey bir fırlatma bu. Gezegeni terk etmeye hazırlanan bir roketin gök gürültüsünü kısıktırarak denli büyük çatırtısından daha korkunç bir kırılma etrafı kuşatan mahşer. Dönüp dönüp baştan başladığımız tüm döngülerimizin içimizi yekten kirdiği, hırpalanmış gerçekliğimizin aynı noktadan her nefeste yeniden başladığı an'lardayız. Anlayamadığımız, kavrayamadığımız, yeniden üretemediğimiz ızdırapların sonuçlarını kabullenmek zorunda oluşumuz... Bu zorunluluklar babalarımızın kaderini, annelerimizin ümidini, kardeşlerimizin geleceğini tıktırdığımız yırtık heybeden dolup taşıyor. İnsan kendinden ibaret değildir. Yaşam insanın kendi kendine var olamayacağı denli kompleks ilişkiler üretir. Kendi olarak varolamayan insanın peşinden sürüklediği ah'larla yanmaktadır ufukta kızarıp duran kandil. Gerçek şu ki çaresizliğimiz başkalarının ümidini yakar, başkalarının ümitliliği ise yaşama karşı direncimizi.

Her sınanma birtakım mustaripler yaratır. Kalpteki uçurumlar derinleşir ve çirkin bakışlardan sızan zifte boyanır aynalar. Kapının eşliğine adımını attığı anda halkaya dahil olan hayalperestleri bekleyen hazin son budur işte. Sözlerini azaltmaya çalışan insan, diğerlerine laf yetiştirmekle sınanır. Laflarını birbiri ardınca sıraladıkça aşmaya çalıştığı sınırlar kalınlaşır, onlar genişledikçe şans yıldızı sönükleşir. İnsanın ağlayamadığı andır bu. Şiirler yazılan, şarkılar bestelenen bir yok oluşun kendini izah etme çırpınına ortak eder zamanın mağlubunu.

SONRASIZ METANET VE YÜZLEŞME SESLERİ Hande İkbal

Bu perçem bulutlu mavi gök altında, bu ılık rüzgâr, bu aklı baştan alan hanımeli melisa kokuları içinde tahta sandalyeler. Muşamba örtülü masalardan oluşan; bir vakitler cep telefonları çıkmamışken komşunun kızıyla yavukluya haber gönderilip buluşulmuş hissi veren çay bahçesi. Gerçekten yeri mi bilmem. Kendimle yüzleşmenin ağırlığı ile keskinleşiyor çayın karbonatlı acılığı. Hangisi daha acı? İnanmak mı avunmak mı?

Hiçbir kavgaya girmedim yumruklarımla. Tenimle, nefretimle, tırnaklarımla. Şiir sevdim en çok Melih Cevdet ve biraz da ikileminden hayatın İsmet Özel. Öyle toplumcu sancılarım olmadı. Halden hale girmemiş hayat anladım. Replika bir tabloda bozma, yapay çiçek gibi ruhsuz ve kokusuz artık günlerim. Bugün o çok sevdiğimiz sahaftan birkaç kitap aldım ve sahildeki bu çay bahçesine geldim. Garson çocuk, abi sen kilo mu verdin dese de hatırladığı ben değilim. “Bedenimden yalnızca kilo değil inanç da azaldı hacı” diyecektim; nasıl olsa bir gün o da tadacak dedim ansızın ıssızlaşmayı. Anlayacak.

Hep hayrandım. İkiyüzlü bir nezaketi söylüyormuş sesin. Aklımıza getirmekten imtina ettiğimiz ayıplar düşüyormuş meğer gökten. Zaten omuz melekleri tutuyor muhasebesini, gençlik işte adam akıllı cahil zamanlar. Aşkın kavgadan kutsal olduğuna inanıyorduk. E tabi bilmiyorduk kimyasal bir savaş olduğunu özünde. Beklemek zaman kaybıydı. Beklemedik haliyle, okul biter bitmez yük yolda dizilir deyip adım attık kendi evimize. Bakıyorum iyi cesaretmiş. Cahil cesareti. Şimdiki aklımız olsa... Öğrenecektik işte eksilmeyi, azalarak çirkinleşmeyi, beklemenin bağırda mızraklığını. Unutmanın başlamaların anahtarı olduğunu döve döve anlatıyor insana zaman.

Hiçbir kavgaya girmedim yumruklarım, tenimle, nefretimle, tırnaklarım. Şiir sevdim en çok, sonra kelimelerini. Sen konuştuğunda şiirleşen buz kristallerini, gözlerinden gözlerime akan inancın kurşunî renklerini, unutulmaya yüz tutmuş halk türküsü tadında ezgisi nefesini aşan notalarla yükselen sözlerini. Bir bilgenin efsununa hapsolmuş bikkın düşlerini, gülünce göveren belemir narinliğini, tomurcuk kokusu vurmuş lanetli kederini ve sayende inandım. İnandım tanrım, kavga kutsaldı ve kavga tüterdi biteviye yoksul bacalardan. Can çekişen yaşamları eritirdi iyimser masallar. İyimserliğimden vurulduğum gün anladım.

Gittin ve bittik şimdi, tam inanmışken ve sıkılmışken yumruklarımı hayata, kurmaca bir metne evriliyoruz öykümüzle. Bitiyor şiirin. Bitiyor günlerimizi renklendiren lirizm. Ben kahraman anlatıcı, sen başkarakter. İkimiz de saçma bir olay örgüsünün yersiz, zamansız kahramanları. Sen gidince imgelerini yitirmiş müflis şiirimizden geriye ne kaldıysa toplayıp cümlesini ateşe verdim dün. Rahatlatmadı desem yeridir. Dumanımız göz kamaştırıyordu. Yaz akşamlarını şenlendiren bahçe ateşleri gibi değildi. Daha çok biten şeylerin mide bulandıran varlığından kurtulmak istediğim bir şölen ve tören dumanıydı. Şaman ritüeli gibi etrafında döndüm. Et koktu. Çılgılık koktu alevler. Korktum o an kendimden ve dönüştüğüm şeyden.

Öğrendim cenazelerin ağuluğunu. Bitmelerin çürümelere gebe olduğunu döve döve öğretti bana önce sen, sonra zaman. Ölmeden öldürülenlerin de katili cinayet mahallinden ayrılmaz mı acaba? Ondandır şu an bu parkta oluşum? Öğrendim senden öncenin durak, senden sonranın kırılma olduğunu. Siteyle şükran arasında talim etmiş, yaşamış, olgunlaşmış halimle ve kayın ağacı sessizliği ile hayret. Kızıl bir okun bir bulutu deldiğini rivayet ediyor sular gittiğin gün. İnandım onlara, göğün rahmine tutunarak yaşayan ceninken özlemek, içimden gelmedi bu ihtimal. Ama düşündüm: bulutun o gündün beri kanaması hayra alamet değil. Her şeye karşı bir reddiye sana özlem.

Hiçbir kavgaya girmedim inanarak yumruklarım, tenimle, tırnaklarım. Şimdi iç kavgamdan içerim ağır yaralı. Ay parlıyor göğümde. Göğsümde bir hırıltı yakıp yakıp söndürdüğüm sigaradan, belki sindiremediğim bilinç akışlarından. Dün bir hayli öldüğün sonlar yazdım metnimize. Her sonda koparıp attım sayfaları. İnsan en çok kendini öldürüyormuş sonu olmayan hikâyelerde.

Köy görmemiş şehir çocuklarının ve elleri hiç kirlenmemiş şairlerin köy - işçi şiirleri yazamama sorununu konuştuk Faruk abiyle. Nargilesinden derin bir nefes çekip cümlesine dumanlı sahne fonu kurmak ister gibi üflerken mimik kırışığı keder kırışığı mı belli olmayan gözlerini kısıp “Oğlum eğreti duruyor ağzında, yakışmıyor yaşamadığını yazmak.” dedi. Düşündüm o ana kadar yazdıklarımı anladım ki senden önce yazdığım sevi şiirleri ağızda eğreti duruyormuş. Artık yakışır bana da. Hâlâ toplumcu sancılarım yok ama sorarım: “Sevgi neydi, sevgi emektir.” cümlesini aklımıza kazıyanlar, ne ağır işçiler olduğumuzu kabul etmiş olmuyor mu bu beyanla?

Garsona bakmak için arkamı döndüğümde bakışım arka masada oturan kadının suratındaki umursamazlığa takılıyor, hafif yırtılıyor ucundan, öyle sivri öyle keskin bir umursamazlık. Arabasında uyuyan bebek, karşısında oturan adam, bakışı yırtılan ben. Hiçbirimiz umurunda değiliz. Telefonun ekranına öyle dalmış ki... Bana o kadar beni hatırlattı ki... Çağdaş deve kuşlarının kumu sanırım bu alet. Görmezden geldiğimiz şeyleri içimizde uyuturken kullandığımız yetişkin ninnileri telefonlarımız. Aklıma bizimle ilgili her kötü olasılık geldiğinde vesvesemi söndürdüğüm kül tablası. Hayır, her şey yolunda demenin bir başka yolu. Fakat telefonda başımı kaldırıncaya anlıyor insan olayların istediği yönde akmadığını.

Kadın bundan kaldırmıyor sanırım başını. Ne yırtık bakışımı görüyor ne perçemli bulutlu mavi göğü ne tahta sandalyeleri ne muşambalı masaları. Kaldırdığı an göreceği şeylere hazır değilmiş gibi bir alaka ekrana karşı. Ve bakışları karısından uzaklarda melisa ve hanımellerin arasında o eski günlerin kokusunu arayan adam ifadesiyle özlemine hissettiriyor. Biz de böyle mi olurduk acaba? Alışır mıydık? Bıkar mıydık? Minik bir canlıyı kolundan tutup bu hayata getirdikten sonra, pardon çocuğum biz aslında bunu pek istemediğimizi fark ettik. Biz çok ayrı alışkanlıkların insanlarıymışız mı derdik?

İnsanı hayatta güçlendiren anları biriktirince ortaya çıkan yığına tecrübe diyorlar. Ne saçma. O anlardan yaralı çıkan herkes bilir ki onlar içimizin melekelerini solduran, hayatın manasızlığını yüzümüze çarpan zamanlar. Öğrenilmiş bir yaşam artık renklerini yitirmiş bile olsa kutsanmış ve sınanmış bir yaşam. Burada, bu sınanmışlıkla tevazu içinde martılara simit atar gibi günlerime anılar atıp devam edeceğim yoluma. Kapattım evimizi, eşyaları spotçuya sattım. Bir süre annemle yaşarım belki ve “ben demiştim”lerine katlanırım. Çünkü demişti. Zaten hayat ne ki, mütemadiyen katlanmak yenildiğimiz tecrübelerin sonuçlarına.

Kimi deve dikenleri ve kaktüslere nasıl imreniyorum. Kendini korumak pahasına cana kast eden canlının çiçeklenmesi haksızlık. Kimseye kastım yok ama yine de çiçeklenemiyorum. Kuruyorum. Kendi ağdını yazıyor ruhum, ortama tezat bir içtenlikle. Parkın kareli döşeme taşlarında ayak sesleri. Yan masada erimesi yetmez de atomlarına ayrılсын istercesine karıştırılan çay bardağı ve şekeri. Öte masada hayatın tüm dedikodularını içmeye niyet edip sohbete dalmış kızlar. Garsonun otomatiğe bağlanmış, masalardan boşları toplarkenki hayatından bıkkın ifadesi. Ve tüm bu rutinini bulmuş ortamdaki kulağımda ağdımı cana getiren ağır nağmeler, kendi kuruyuşumun yası içinde.

Çok korkmuşum. Korkularım çentik çentik çizmiş alınımı. Çok yorulmuşum kendi hikayemde. Ellerimde karıncalar gezmiş damar damar. Denize düşen kumaş parçasının dalgalanması gibi ne dibe batabilmiş ne yüzeye çıkabilmişim. Acınası bir halden bugünkü ruh halime bürünüşümü kimse görmemiş. Kendi kanatlarımı yolup kendi tırnaklarımı kopardığımı, yenileri çıkana kadar çektiğim ıstırapı kimse bilmemiş. Şimdiden sonra da duvarlar yükselteceğim. Yükselteceğim. Ta ki kendi sırlı bahçemde uğultulu yaprakların altında senin sesinden uzak, herkesten fariğ, korkularımdan emin oluncaya kadar.

Yumrukларım. Tenim. Nefretim. Kazanamayacağı bir kavganın içinde savunmada şimdi. Ya sonra?

TİNSİZ TEN

Ahmet Mentec

Ne ister şaşkın esen rüzgâr, dalında uslu duran yapraklardan? Bu anlaşılmaz, bu boğuk, kasvetli sesler... bizden ne ister? Rüzgârdan önce başlamış uğultusu. Rüzgârla feryada dönüşmüş. Kulaklarımıza ezgi gibi gelse de acıklı bir çığlıktır bu. Kalp kemale erince ancak duyulur doğru ses. Fakat bu mümkün mü? Bütün kehanetler doğruluyor bizim işe yaramaz olduğumuzu. Bu vasıfsızlık nereden miras, bilemeyiz. Bu ruhun neden bürünmüş olduğunu bu bedene: hiçbir zaman anlayamayız. Onda da hiç akıl yok muymuş? Özgürce dolaşabilecekken enginliklerde; neden kemik ve ten, kan ve et, zihin ve tin tutsaklığı? Esaretin bedeli değil, bedelin esareti. Canlılar, canlı olmanın pişmanlığıyla yorgun. Eşrefi mahlûkat mı, hani nerede? Belki birkaç yüzyılda sadece birkaç kişi. Onlar da, fazla fâni, az rüzgâr, az uğultu, çok geçip gidici. Erkenden kavrayış, gereksizlikleri. Baştan görmek, şeylerin arkasındaki gerçek yüzü. Yeryüzüne ayak basışımızdan sonra doğrusu yaşanmaz kılındı yeryüzü.

Hastalığa yenilmiş bir ilaç, sevgilim hayat, merhamet et yarınlarımıza! Öldü, dalmızda hep sakinim, uzak menzillerden savaş haberi bekleyen kılığında... ne ses, ne yapraklar ve rüzgâr... zaten yoktular. Biz, belki vardık bir süre. Denizin ölçülemeyen derinliklerinde boyumuz kilometrelere... uzansak değerdik gerçeğe, uyansak bizi bulurdu hakikat. Bizler, düzeysizlikte çok ilerledik. Bizler, altın çağlar görenler –bilemiyoruz ne kadar altındı. Sonra... Ha bire uçurum, ha bire düşüş... Ve gidiş, nereye doğru? Dünya yanıyor. Yanıyor, koşuyor, sürünüyor sonra... bir toprak olmaya çalışıyor. Topraklaşmaya bir an kala; kalkıyor, dikiliyor serviler gibi. Koşuyor. Uçmaya bir an kala düşüyor takılıp korkunun taşlarına. Rahvan giden atlara bakıp özeniyor. Güceniyor bir at olamayışına. Hara avlularında özgür dolaşamayışına.

Bazı günbatımları ve birtakım sevdalar elbette yoracak kalbi. Acının bizzat keyfine varacağız. Metcezirlerle karşı durağanlık düşü. Oysa acımızdır yalnızca sabitkadem. Son arzusunu yazmış doğduğu gün. Nasıl katlanabiliyor insan, her gün bir sonu başlatmaya? Usulca gir yavrum, usulca, acıların koynuna. Susunuz! şurada: korku ayini, sokaklar: yaşama talimi, karargâh: tüm evler, hücre: odalar, konuşma: anla halini; dilindendeğilgözlerinden... konuşmaz-bakar-durur-onun-budur-huyu. sus! yavaşça uyandır suyu. Yoksa vazgeçip aynalıktan, yansıtmaz gözündeki umudu. Orada küçücük bir umut hayaliyle, bir ömür, bazen durgun bazen dalgalı, berrak ve kimi zaman bulanık sulara bakar durursun da üflenince kendi surun, ancak o zaman anlarsın boşa geçtiğini: her bir ânının. Anladıktan sonra ne yapmalı? Uğultuda kaybolanı nerede bulmalı?

Diyorsun vaktim yok –seninle birlikte sanki ölmemiş gibi zaman. Az kalsın inanılacaktı sana. Olmayanı var göstermen bağışlanabilir –çünkü yalnızca yalan var! Bir de ona ihtiyacımız olduğunda büründüğümüz roller. Tanrının sahnesi, Tanrım ne kadar da büyük! Evren, bir evren daha ve evrenler... Oyuncular: karıncalar. Başka yerde belki başka karıncalar. Dön tekerlek dön! Taşı oyuncuları bir sahneden diğerine. Yollar da boş kalmasın böylece. Gömleğini yelken yapmış bir asilzade gezerdi bu denizlerde. Bir karınca nasıl gezerse. Yuvadan biraz dışarı, birkaç kırıntı ağzında, yuvadan çok uzaklara gidemeyiş, çünkü korkusu dönemeyişin, geceyi dışarıda geçirmenin imkânsızlığı, sürüden zaten ayrılamayış... Bir insan da böyle gezerdi elbet. Bir asilzade de olsa, bir imparator hatta. Böyle gezmek gerekirdi. Uzaklaşmamak hücreden. Yakınlaşmamak cesarete. Devamlı söz vererek kendine. Devamlı yeminler ederek. Daima sözünden dönerek. Yeminini yutarak her defasında. Yani rol yaparak –kötü bir oyunculukla. Sana verilen rolü hatırlıyorsun değil mi? Sana biçilen değeri... Tanrı bu oyunu başlatmayabilirdi anlıyorsun değil mi?

Hayat tarafından kemirilen yaşantılar. Birtakım murdar şeylerle doldurulan asla geri gelmeyecek zaman dilimleri. Kum saati, kafatası ve çiçek. Memento mori. Ölümü hatırla. Fânî olduğunu. Kalımsız, gelip geçici ve ölümlü olduğunu. Ölümüne doğduğunu. Kum saati, kafatası ve çiçek. Zaman, ölüm ve yaşam: Zamanın elinde ölüm ve yaşam. Ölümün gölgesinde zaman ve yaşam. Yaşamın her anında zaman ve ölüm. Ve uyku, zamanlı zamansız uykular. Uğultulu uykular. Ne zamandan beri? Uğultunun icadı, yaprak-rüzgâr ortaklığı. Belki de rüzgârsız. Sadece usulca bir nefes veriş. Ama illa yaprak gerekliliği. Kuşku ve itiraz gerekliliği. Gün, sebepsiz yere ağırınca bağırır tutsak: Tanrım, bir günü de yaşamak zorunda kalmasak! İşte böyle sebeplerden dolayı... Çileden çıkmamak için uyuruz. Zamanın akmasına izin veririz uykumuzda. “Rüya, bütün çektiğimiz. Rüya kahrım, rüya zindan.” Ahmed Arif dahi uyandıramaz bizi bu uykudan. Bir rüya, ibaret korkudan. Bir rüya, korkutan.

Bir saç teli düşmüş kitabın kaçınıcı sayfasına? Bir yaşam eriyip dağılmış, taşmış şamdandan halıya. Nesnelere birbirine geçip tek bir nesne olmuşlar korkudan. Ya sen... Senin mayan neyle karılmış? Gözlerini döndür ters yöne de beynindeki ura bak - İnsansı mayandaki kusura bak. Ani ısıyla eritmeye çalışılan kartopu gibisin, yaktılar ve katlaştın iyice. Taşlaştı denebilir artık sana. Hem somut hem soyut bir taş. Hissiz, uğultusu gitgide azalan, sestense sessizliğe geçişin, kölelikten yalnızlığa, umuttan umutsuzluğa... Umut ki yolları, ancak telaşla örülmüş bir duvar kadar düz. Artık çok yazık, hep çok yazık olacak. Sessiz uykulardan geriye yorgun düşler kalacak. Yapraksız ağaçlar kalacak geriye, tinsiz tenler...

HARÂBAT MEVSİMİ

Nurhan Ceylan

Yoncanın düşü... Birkaç kelime... Göz seçirmesi...

Tam da kıyamet öncesi, son çılgılık gibi deliyor gökyüzünü kuşların sesi. Bizden öncekiler uzun oturmuş belli, hasta bir mevsime sığmış gölgeleri. Küllerini ağaçlara asmış kimi, eskitilmemiş kıyafetlerin. Çocuklar acıya değmeden yaşayadurmuşlar isli bir gökyüzünün altında. Çocuklar ah, hafızasızlığı evrende asılı duran bu yaşlı kürenin. Çelik çomak bile değil, saklambaç hiç, kör bir ebeye denk geliyor belki kuru bir yaprağın çıtırtısına yakalanan ses.

Bizden önce ayak izlerimiz mi inmiş yeryüzüne? Belki Nakkaş'ın oyunudur bu kurgu, bu hatırlayış. Şarkılar nihaventmiş daha, notalarında ağaçların, pembe tüller uçuşurmuş havalandıkça kuşlar. Hep bir ağızdan söylenirmiş bülbülün şarkısı, gül kendine afili bir intiharı yakıştırmadan önce. Bütün bunlar elbette düzmece. Geçmiş, bugün, gelecek... yaşasaymışız bulurduk bir bahane şarkıları bölecek. Bulmuşlar nitekim öncekiler de.

Aşk mı? Düpedüz efsane işte. Geçmiş zaman odur ki, Mem'in satrançta yenildiği ilk. Hikâyelerin Beko'su bilir, Zin'in sürmeli gözleri perdenin gerisindedir. Beko zaten hep bilir, hilenin huyu suyu zehirdendir. Ayrılık bu yüzden hep imkân dâhilindedir. Ve elbette ölüm nihayet, efsaneye yakışır iki hece. Kahve köşelerinde bile dillerde dolaşan işte bu söylence. "Nerde o eski..." Ah dizlerinde uyuduğumuz özlem, bu eprilmiş zamanı yutan kadran ve kendini aynı rahimden doğuran insan...

Şahitliğimiz eski, akdimiz derin; velev ki mavi yeni, akasyaların şuhluğu taze, çimenlerin gözleri nemli. Mevsimlere bölünmüş yazgımızın döngüsü; geçti yaz, elimizde kalan sapsarı bir hazan. Yağmurun ninnisi duyulacak uzaktan, yapraklar şaşmaz bir kararlılıkla göz devirecekler toprağa, başlayacak yeniden bu hileli oyun, unutturacak kendini ılık yaz geceleri. Bu kış uzun olacak, diyecek geçkinler, uzun ve çetin. Buna inanacağız.

Üşüyoruz yavaştan. Çerçiler son kez bir boncuğun nazarına değiyor, bacalarımız da tüter birazdan. Nasılsa kestane kokusu ve eskilerden bir plak, bu defa hüzzam. Hikâyeler eski bir boşluğu çağırıyor, bizden öncekilerin bıraktığı gibi duvardaki kilim, bilindik geyik desenleri ve kasnaktaki etamin ki ince hastalığa tutulmuş daha demin. Genç bir kızın düşünüy saklıyor gece, en yağızına bir hecenin. Yüzünde bir tebessüm, belli ki henüz yazdır elleri. Gecenin siyahına meftun bir ürpertidir yoklayan içimizi. Susup düşleniyoruz; uykumuz öyle derin, öyle derin.

Yazgısı malûm, harâbat mevsimidir. Rüzgâr, bir hışımla çıkagelir, sesinde kararlı bir öfke, çok beklemiştir. Yaprakların secdesini huzura kabul eden Nakkaş, sezgisini fısıldamıştır rüzgâra, o artık yağmurun eşlikçisidir. Başlasın şarkı, kurulsun düzen, sızsın kapı aralıklarından efsunlu gölgeler. Kışın uzayan saçlarına tutunsun bütün cümleler, bir dalgınlıkla geçiversin hazan.

Ah ki işte insan; toprağın hizasında, kalbini yaprakların umuruna yaslayan. Onun soyundan geliyoruz hepimiz, hem eski bir yalanı daha kaç kez bölüşebiliriz? Gidilmemiş Yol'un izleri silinmiş dizelerden, şairlerin de hükmü yokmuş zaten. Sakınabilir miyiz kendimizi dünyadan, korkularımızın gölgesine sığınabilir miyiz gerçekten? Son gibi değil, ilk zaten eski, kış geçene kadar gülü saklayan bülbül, bütün hikâyeyi yeniden yazmalı, hep yeniden.

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

Fatma Nur Uysal Pınar

Bencilik

Kabuğu ne olursa olsun insan kendi uğultusundan başka uğultu duymadı. İnsanın kendinden başka dostu da kendinden başka düşmanı da yoktu. İnsan, kendine birikti durdu ama ne kabuğunu kırabildi ne de bunun farkına varabildi.

Karın Ağrısı

Sabah karnım ağrıyor, diyerek uyanıyordu. Okuldan aynı sebeple defalarca erken dönmüştü. Ailesi doktora götürüyor, tahliller yapıyor, herhangi bir hastalığa rastlanmıyordu. Üç beş gün sonra karın ağrısı yine başlıyor, kıvranıp duruyordu. Yıllar geçti, çocuğun şikayetleri geçmedi. Kasabaya yeni doktor geldiğini öğrenen aile, çocuğu da alıp hastanenin yolunu tuttu. Doktor muayeneden, tahlillerden sonra aileye kardeşi olup olmadığını sordu. Olmaz mı, dediler iki kardeşi var. Doktor, gülümseyerek konuştu. Şimdi belli oldu karın ağrısının sebebi.

Zaman Farkı

—Aramızdaki yaş farkını aştığımızı düşünüyordum.
—Üç yaş...
—Mesele değil.
—Üç yaş, deyip geçme. Büyümek zaman alır.

Pişmanlık

—Laflarını yuta yuta iki büklüm oldum. Bak hâlime, şimdi bastonsuz yürüyemiyorum.
—Geldi geçti o günler, affet.
—İnsan, affedemeyecek kadar kırgın olunca susarmış.
—Sakin susma.
—...

ARADIĞIMIZ YERLERE HENÜZ VARKEN Adnan Semih Dumlupınar

Söyle koca orman
Çam ağaçları niye fısıldar suyun rengine doğru
Bulanık akan anın tortusu
Uzaklara savrulan kumlar
Karışan saçların kokusu
Çok uzak memleketlerden gelen yolcular vardı
Sahile henüz ayak basmış
Gözlerin çoğu zaman yeni bir günün nefes alış
Yanmayan ateşler
Sönenlerden kuvvet buldukça
Uzun yolların verdiği o bilinmez his
İnsan biraz sessiz biraz kırgın
Söyle koca orman dallarını kim kırdı
Kozalaklar sekip düşerken suyun rengine
Duru bir gökyüzü gülüşün
Yakılmaya meyilli ne varsa hepsi orada
İki kulaç atsa denizi yarıp geçen düşler
Gecenin bir vakti körlemesine dalınan suda
Işıkları yanmayan bir tekne içinde aramak cevapları
Deniz ya da su niye alır başını gider
Koskoca bir orman desek utanırlar geceden
Akşamına ellerim ellerine değer mi bilemem
Gözlerine değmişse ihtimal
Sesine bir deniz kenarında
Koca ormanın bana fısıldadıklarında rastlarım

KAYBOLAN YAPRAK UĞULTULARI**Sevda Altınkaya**

Yaprak kıpırdamaz, öyle terk, öyle sakın
Ormanlarım kırılır göğün altında
Yaprakların uğultusuna teslim ederim
İçimden çekilen dereleri
Tırnaklarım, vadisine küs dereler gibi
dökülür kendine doğru
Ruhu kavranmış bir ağaca yaslanır
yaprakların uğultusu

Koştukça daralan bir nefestir ormanlarım
Ağaçlarım dünyaya gecikmişlik üfürür

Yaprak kıpırdamaz, öyle durgun, öyle...
İçimin ormanları tükenir
Yangınlı ağaç, mevsim normallerinin küsü
Damarlarında toz bulutları yaprakların
Zamanla çürüten sevmelerin
Zamanı çürüten sevmelerin
Oysa ölmüş yapraktan başka adı yoktur
yeri giydiren güzelim cesetlerin

Ormanlarım kırılır göğün altında
Ağaçlarımı omuzlarıma doğru silkelerim

Kaybolan yaprak uğultularının şarkısını
Kalbimin eski ormanlarına öğretirim

YAPRAKLARIN TÜRKÜSÜ

Uygar Kaplan

Bomboş ağaçların elleri
Hasret, deniz yıldızları
Sıcak bir güneşe
Gözlerinde tomurcuk yaş, bulutların
Nereye baksam bir sensizlik
Nereye baksam bürünmüş sessizliğe

Yaprakların sesini dinliyorum
Veda türküsü söylüyorlar
Eskimeyen bir ayrılık türküsü
Rüzgârın cazibesine kapılıp giderken
İlk yağmur damlasına kavuşuyor
Sararmış yeryüzü
Henüz vedanın hüznü bitmeden

Düşerken yağmur damlaları toprağa
Geçiyorsun önümden tüm güzelliğinle
Benim gözlerim buğulanıyor
Ağzımda yaprakların türküsü
Sen ıslanıyorsun
Belki başka bir baharda yeşermek üzere

SAKSIDAKİ AĞAÇ**Cüneyt Şahin**

Karıncalar da konuşur,
Yaprakların uğultusu da.
Büyüyorsun içimde ve sanırım,
Çiçeğim ve solmuş bir dalım,
Pencerendeki mavi saksıda.
Kabuğumun yumuşaklığını,
Aleyhime kullandı bütün kargalar
Yanlışlarımın hepsini, kilit tutmaz kapıdan
En izbesi bile acımadan
Başıma kaktılar ve kalktılar.
Yaşlı bir acı bağlandı ve çaputlara karalar,
Bedenimle doldu otobüsteki bütün aralar,
Ve hayalinle senin.
Yaşıyorum inadına ve sencileyin bir nefes,
Bazen anlatılamaz bütün düşünceler
Ve her akla gelen söylenemez.
Sorgulanır bütün suretler
Ve delicesine kızgındır
Demir gibidir, grev hakkı olmayan kalbim,
Temiz havayı soluduğu için bazı çirkeflerin.
Yaşlı bir ağaç, ağırlar yıllarını ağartmış bir adamı ve aşkını.
Dert taşınmaz bir süre sonra, düşer yere kambur.
Ve karıncalar da konuşur,
Fısıldaşır yapraklar.
Rüzgâr sır tutamaz bir yalancıdır,
İnsanoğlu zalim.
Sen aldırmadan bütün bunlara, emekliyorsun içimde.
Ve sanırım!
Ben çiçeğim ve solmuş bir dalım,
Pencerendeki mavi saksıda.

RÜZGÂRIN FELAKETİNDE...**Burçin Laçın Altay**

*İnsan unutmaz
Bir acı bütün şarkılardan geçerek
Gövdemizde yaprak dökmeyi sürdürür.
Şükrü ERBAŞ*

Sertçe pencereleri mağlup ediyor asi rüzgâr
Uçuşan perdelerden çiçekler dökülüyor, desenler
Antika bir hüznün külleniyor vitrinde
Ansızın kınıyorum bu musibet serinliği
Bertaraf etmeli mezarların bize yaptığını
Üzerinde yaprakların uğuldadığı...

Bir ağaca evriliyorum kuytu düşlerimin pervasızlığında
Çünkü ebedi ve edebi büyüün yazgılarının her saniyesinde
Sahipsizdi pervasız ellerimin sıcaklığı
Tutulamayan zaman biraz daha soğudu, kurudu
Çekingendi cılız gövdemin tarifsiz boşluğu
Felaket rüzgârlara hırsla direnirdi
Sonra azap içinde ulaşırdı yalnızlığa
Ve yalnızlığa azap içinde...

Her utangaç güz mevsiminde
Avunurdu sararmış yapraklarla süslenmiş dallarıyla çıplak gövdem
Mevsimleri durmadan sızdıran zamana inanarak
Uğuldayan yapraklarının tebessümünü
Emanet ederdi muhtaç düşlerime
Müdavimiydim yeniden yeşerecek umudun
İçime cıva gibi akıtacak kaygan öz suyunu
Yağmurların kuraklığa merhametinde...

Zalimliği giyinmiş rüzgârlara teslim olup
Yine yayılacak içi oyan uğultu azapla
Sahipsiz sevgilerin tütsülü ağıdı yakılacak
Her rüzgârın felaketinde
Evrende ve kalbimde aynı anda
Dünyanın bütün yaprakları ansızın uğuldayacak
Durmadan tekrar eden güz mevsiminde...

Ve dökülecek bir tek yaprak kalmayana dek
Gövdemizden koparacak o kederli, o feci rüzgâr
Aynılığı giyinmiş şarkıların uğultulu ezgisiyle...

YEDİ KAPI Rümeysa Oğuz

İşten çıktığımda her zaman yaptığının aksine parka çevirdim adımlarımı. Hava soğuk ve griydi. İlkbahardaki toprak kokusu yerini is kokusuna bırakmıştı. Yine yağmur yağıyor, damlalar toprağı bazen hırçınca dövüyor kimi zaman yumuşakça okşuyordu. Ama havaya yükselen sadece kasvetli bir is oluyordu. Kasım böyleydi. Kasım kasvetti. Romantik aşk filmlerinden fırlamış klişe cümleler evin en soğuk odasında, çamaşır askısında bekliyordu. Kasımda aşk başkadır, diyordu onlar. Başka mıydı sahiden? Kasımda aşk, o dip odada asla kurumayan, kurumadıkça nemli ve soğuk ve insanı irite eden bir kokunun üzerine sindiğı çamaşırlar gibi.

Parkta benden başka kimse yoktu. Hava karamaya yakın ve oldukça soğuktu. Kim gelecek bu havada senden başka, diye söylendim. Sonra söylenişime içerledim. Ben hep, ben daima, ben yalnız ve yalnız başıma kendi kendime konuşmaların ustası, başkalarına anlatamadığım her şeyi kendime anlatma birincisi, her olayın neticesinde hatayı kendime yükleme şampiyonuydum ne de olsa. Banklar ıslaktı. Yerler sarının ve turuncunun her tonundan yapraklarla dolu, bir rüzgâr az sonra kuvvetleneceğinin haberini verircesine sırtımı yokluyordu. Islaklığına aldırmadan bir banka oturdum.

Ne arıyorsun burada, dedim kendime? Ne arıyorum. İnsan kayıplarını bir parkta bulabilir mi? Bulmaya gönlü varsa bulabilir pekâlâ. Ya yoksa? O zaman aramayı bırakması en iyisidir. Belki de aramayı seviyordur yalnızca. Kim bilir belki de.

Kendi kendime sorup cevaplarırken bir hışırtı işittim. Sağa sola baktım dalgınlığımdan sıyrılıp. Sanki birisi “şşşt” diyordu. İçimi bir korku kapladı. Hava kararmış, sokak lambaları yanmıştı. Ellerimi cebime koyup parkın çıkışına doğru ilerledim. Fakat ses arkamdan geliyordu. Şşşt. Derken kuvvetli bir rüzgâr esti. Önce dallara tutunmaya çalışan son yapraklar döküldü üzerime. Ardından parkın ortasında, tam da karşımda bir hortum, bütün yaprakları içine katıp bir yaprak helezonuna dönüştü. Yapraklar gökyüzüne doğru yükselirken kulaklarımı başka her şeye sağır eden bir uğultu da onlarla birlikte yükseliyordu. Bu görüntüye kayıtsız kalmak, arkamı dönüp bağırarak kaçmak istiyordum. Yapamadım. Bir el arkamdan itiriverdi. Yapraklarla birlikte göğe yükselmeye başladım.

Yükselirken yedi kapı gördüm. Hepsinin üzerinde benim adım yazılıydı. Tam kapıların önüne geldiğimde uğultu kesildi. Ben de ilk kapıyı araladım usulca. Kendimi karşımda görünce şaşırmadım. Kibirle oturmuş, elimde sigara, burnum havada etrafı izliyordum. İzlerken her şeye nasıl bu kadar kayıtsızdım. Merhaba, dedim kendime. Aldırmadım. Sordum, cevap alamadım. Usandım, kendimin yanından ayrılıp ikinci kapıyı araladım. Bu kapıdaki ben de birincisine benziyordu. İkisi çok iyi anlaşır, deyip gülümsedim. Kendimle ettiğim kavgaları hatırladım. Bir yanım öfkeden taşarken öteki yanımın kendi sırtımı sıvazlayışını anımsadım. İkinci benle de konuşamayacağımı fark edip üçüncü kapıya vardım.

Beni görünce ayağa kalktı üçüncü kapının ardındaki kendim. Ah canım hoş geldin, deyip sarıldı. Fakat dilindeki sözlerin aksine yüzü memnuniyetsizlikten buruşmuş, tiksinti ve bıkkınlıkla karışık bir mimik bütün odanın havasını soğutmuştu. Bu yüzü iyi tanıyordum ne de olsa. Birden elimi göğsüne koyup ittirdim onu. Ne oldu, kırgın mıyız, diye sordu şaşırarak. Hâlbuki yüzündeki ifade aynıydı. Bana beni anlatma, diye bağırdım ona. Seni en iyi ben tanırım. Çiğ bir kahkaha attı. Öyle mi, tanır mısın gerçekten, diye sordu arkasını dönerken. Tepeden tırnağa ürperdim bu soruyla. Tanımıyor muydum yoksa? Tanımıyordum galiba.

Onun yanından da ayrılp dördüncü kapıyı araladım mecburen. Bu defa aradığımı bulmayı umuyordum. Fakat daha adımımı içeriye atmadan öfke dolu bir bağırtı duydum. Defol! Görmek istemiyorum seni. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Mütereddit bir halde, elim kapının kolunda, ayağım havada kalakaldım. İyi ama neden, dedim. Sesim içime çekilmişti. İçime çekilen sesi işitince ben de öfkelenmiştim. Sen zaten hep böylesin, diye bağırdım. Odadaki benliğim ona bağırdığımı sanıyordu. Hayır. Kendimdi kızdığım. Azıcık sesler yükselse ne hata yaptım, diye korkudan eli ayağı titreyen kendimeydi öfkem. İyi ama içerideki de bendim. Dışarıdaki de. O halde ben kimdim? Neredeydim?

Bu kargaşa zihnimi bulandırmaya başlamıştı. Bir cevap bulma umuduyla beşinci kapıya yöneldim. Beşinci kapının ardı sessizdi. İçeride bir yatak, yatakta kendim. Birden kalbim köpürmeye başladı. Ne de rahat uyuyor, ben burada şunca sıkıntının arasında, o ise karşımda aldırmadan, keyfinin peşinde, diye mırıldandım. Mırılıma kalktı yataktaki ben. Dünya sana güzel, yine mi dolaşmaya çıktın, ben bu odanın içinde, kendi kendime düşünmekten, içimde kurup kendimi kemirmekten yoruldum, dedi. Konuşurken göz bebeklerinin rengi değişiyor, ateşten bir kızıla boyanıyordu. Hızla kapattım kapıyı.

Altıncı ve yedinci kapı birleşikti. Kanatlı bir kapı gibi görünüyordular yan yana. İkisini aynı anda açtım. Altıncı kapı tam açılmadı daha doğrusu. Hafif aralandığında kuşkulu bir çift göz bebeği görüldü aralıktan. İyi tanıyordum bu gözbebeklerini. Tam kırk yıldır her sabah izliyordum onları. Benimlerdi. Fısıltıyla kapat kapıyı, dedi. Değerli eşyalarım var içeride. Uğursuzun biri fark etmeden giriverir içeri. Ben de yedinci kapıya yöneldim son olarak. Karşımda uzunca bir merdiven, en tepesinde bir koltuk. Koltukta oturan kendime baktım. Hey, diye seslendim hatta. Fakat o görmezden geldi. Duymadı da üstelik. Belki de duymak işine gelmedi. Merdivenleri çıkıp yanına gitmek istedim. Ama iki muhafız kolumdan tutup kapı dışarı ettiler beni. Önceden haber vermeden görüşemezsiniz, dediler kapıyı yüzüme kapatırken. O benim, dedimse de inandıramadım. Kapıların ortasında, kendimin ortasında, büyük bir sessizliğin ortasında kalakaldım.

Sonra yine o sesi işittim. Şşşt. Derken bir rüzgâr çıkıp yapraklar uğuldamaya başladı. Bu defa kimsenin beni ittirmesini beklemeden hortumun tam ortasına atladım. Bedenimi rüzgâra, yapraklara ve uğultuya bıraktım. Bir yere çarpmam, çakılmam yahut yapraklarla beraber yok olmam umurumda değildi. Kendimin yüzüne kapattığım kapıları düşündüm dönerken. Kendiliklerimi. Nasıl da çirkindi hepsi. Onlarsız olamıyor, onlarla da yapamıyordum. Daha hızlı dönmeye başladı girdap. Uğultu arttı. Bir yaprak olduğumu düşledim. Düşledikçe yaprağa dönüştüm. Bu sonbaharda toprağa karışacak, kışın ardından yeni bir ben olarak tomurcuklanacaktım.

SONBAHARIN İZLERİ

Yasemin Coşkun

İncelikli bir büyü etkisi var sonbaharın, sanki biçimsiz şeyler estetik biçim kazanıyor, kâinat yenilenmek için kendine has bir güzellikle dinlenmeye çekiliyor. Tekâmül evresinde, farklılıklarını nihayet erdeme dönüştürmeyi öğrenen insan gibi.

Sararmış yaprakların uğultusu, rüzgârın tatlı esintisi, bir yerden vedalaşırken başka bir kavuşmaya kucak açıyor gibiydi o gün. Gökyüzü güneşin kavuran yüzüyle, yapraklar dallarıyla vedalaşıyor, hüznün renklerine boyanmış yapraklar, bir kilim gibi yeryüzüne seriliyordu. Elimde Dorian Gray'in Portresi kitabı, kulağımda Göksel Baktagir'in "Ağlama" bestesi. Bir banka oturdum. Sonbaharın en iyi şekilde ağırlandığı bu ormanı temaşa edip dinlemek, dinlenmek istedim önce.

Hayatla arasında tinsel bir bağ olduğunu, mevsimlerin ve zamanın yaşatan değil, hissettiren yanına dokunduğunda anlıyor insan. Çayımı yudumlarken olduğum yer ve yaşın çok gerisinde kalan bir an canlandı gözümde.

Dedemin evinde, oda içinden başka bir odaya açılan kapıların olması dışında ilgimi çeken bir şey daha vardı. Yatak ve yorganlar için dolap amacıyla kullanılan, önü iki taraftan çivilerle tutturulan kanaviçe işlemeli örtüyle kapatılan, çıkıntılarının raf işini gördüğü duvarın karşısında asılı olan guguk kuşlu saatti. Zaman kavramının bir önemi yoktu o yaşlarımda ama ben her saat başı, yastıkların üst kısmı beyaz dantelle süslenmiş sedirin üzerine geçip, guguk kuşunun yuvasından çıkmasını beklerdim. Ötüşünü bitirip yuvasına girene kadar onu izler, tek kanalın olduğu siyah beyaz televizyonun sesini bile duymazdım.

Zamanın bu kadar hızlı geçeceğini, o anları unutmamak için çaba sarf edeceğimi bilseydim, dedemin evinde daha çok kalır, kokusunu daha çok içime çekerdim sanırım.

Çocukluğunu özleyecek yaşa geldiğinde anlıyor ki insan, aslında özlediği henüz dünyevi dokunuşların değmediği duyguları oluyor. Kendi vaktinde sıradan olan şeylerin hatıra hüviyeti kazanınca kıymetli oluşu bugünü daha anlamlı kılar mı? Cevabı yıllar sonrasında saklı bir soru ve çok hüznü. Sonbahar en çok hüznü değil mi zaten? Zihnimin derinlerindeki bu anıyı bir sonbahar günü hatırlamam da tevekkeli değildi.

Kitapta şöyle bir cümle geçiyordu: “Zihinsel dünya için tutarlılık neyse duygu dünyası için de sadakat odur; yani yenildiğinin resmidir.” Kaç kez okudum bu cümleyi bilmiyorum. Düşündürdü, sorgulattı, doğrulattı, inkâr ettirdi. İnsan bir kez arayış girdabında düştüğünde, canlı cansız tüm mevcudat çıkarmak için birlik oluyor sanki.

Zihnimizde tutarlılığımı devam ettiren kaç ilke, kaç doğru, kaç inanç kaldı? Ya duygularımız? Kaç acıya, kaç mutluluğa sadık kaldı? Hangisinin üstünden mevsimler geçmedi?

Fonetik sesine hayran olduğum, saatin içinde yuvası olduğunu düşündüğüm guguk kuşunun sadakatsizliğini, yumurtasını hiç düşünmeden başka bir kuşun yuvasına bıraktığını, yuva yıkma maharetinin yavrusuna da geçtiğini, yumurtadan çıkar çıkmaz diğer yumurtaları dışarı attığını öğrendiğimde büyümüşüm ve dedem yoktu.

Yavru guguk kuşun büyüüp eş aramak için ayrıldığında yuvayı dağıtması gibi, zaman da geçerken bir yanımızı dağıtıyor, en güzel anlarımızı sıradan anıya dönüştürüyor.

Ve sadakat testinden geçmişse duygu dünyamız, anılar sıradanlaşsa da değerinden bir şey kaybetmiyor.

GÜNEŞLİ BİR ÖĞLEÜSTÜ

Ahsen Dalca Korkutan

Pencere önünden geçen insanların, köpeklerin sesi doluyordu içeriye. Kedilerin kuru otların üzerindeki şıkırtısı. Rüzgârla oradan oraya savrulan yaprakların uğultusu. Tek tek. Kesik kesik. Ritimsiz. Ve hepsini durdurup konuşmaya başlayacak gibi boğazdaki gıcığı temizleme sesi duyuldu en son. Bu ses odadaki renksiz ruhsuz gerginliğe daha da gerginlik kattı, ardından hiçbir şey söylenmedi. Bütün sesleri çepeçevre bir duvarla örüp kesen karanlık bir sessizlik çöktü her yere. Gölge sabırsızlandı. Bu kadar konuşmamanın artık onu rahatsız etmeye başladığını belli eden hareketler sergiliyordu. Tülü aralayıp camdan baktı, ensesini kaşırken yapay bir esnemek tutturdu. Ellerini birbirine kavuşturup ayaklarını sallayarak tuzu kuru bir hâl aldı ardından.

Kadın teklideki gölgeye sakin bakıyordu. Neredeyse iki aydır hastanedeydi. Ne olduğunu bilmiyordu doktorlar. Hâlsizdi uzun zamandır, iştahı yoktu. Odada devam eden sessizliğe sığdırdığı binlerce düşüncenin içinde karşısında ağır ağır hareket eden gölgenin ondan beklediği herhangi bir tepkiyi vermek içinden bir türlü gelmiyordu. Ee, dedi ne düşünüyorsun, ne zaman kalkacaksın yerinden? Bilmiyorum, dedi kadın, kalkarsam bir daha yatamam. Şöyle azıcık daha dinlensem. En son annemin kucağında bu kadar rahattım. Gözlerimi kapadığımda beni bekleyen işler olmadan istediğim kadar uzanacağım bir döşek burası. Kalkarsam bir daha yatamam.

Torunlarını büyütüyordu yıllardır. Gelini çocuklar için kısa süreli bir bakıcı tutmuştu o hastanedeyken. Kızı memleketten kayınvalidesini çağırmişti. Sen merak etme, diyorlardı, biz hallediyoruz. Oğlu ütüsüz gömlekle gelip gidiyordu yanına, kızının kilo verdiğini fark etmişti. Kocasını da bir âlemde yine. Asık suratını bir düzeltmiyor, sert sert cevaplar veriyordu ne sorarsa. Çiçekleri suladın mı, arada havalandırıyorsun değil mi evi, bulaşıklarını bekletme tezgâhta, akıttı makinaya hemen koyuyor musun?

Evlendiklerinin ilk senesi çok hasta oluyor, azıcık dinlenmek için akşamları yemekten sonra kıvrılıyordu koltuğa. Çayı bittikçe çay kaşığına içine atıyordu kocası, kadın sesi duyar duymaz kalkıp bardağı doldurup yeniden yatıyordu. Bir keresinde kaşık ne kadar sert bırakılırsa bırakılsın, çınlamayı duymamış, uykunun derinliklerinde kaybolmuştu. Öfkeli öfkeli yerinden kalkan ve mutfığa giden kocası dişlerinin arasından söylenmişti. Hasta yatan kadından hiç hoşlanmıyorum. Onun uyduğunu sanıyordu hâlâ. Kadın uyanmış, gözlerini açmadan usul usul dinlemişti. Sonra sessizce kalkıp mutfığı toplamaya gitmişti. Bir daha da onu kendi yatağı dışında vakitsiz uzanırken gören olmamıştı. Sonraları yorgunluğunu, hastalıklarını, sıkıntılarını hayatın içinde koştururken atlattı hep. Gece olup da yatağa yatarsa, güzel bir uyku çekerse ne âlâ. Yoksa sabaha kadar kaşınan vücudu ona hiç rahat vermezdi. Ara ara kaybolan ara ara ortaya çıkan egzamaları çocukluğundan beri yakasını bırakmamıştı.

Gölge, koltuğun yanındaki bavuldan bir küre çıkardı. Kucak dolusu bir küre. İçini aralayınca bir çocuk sıyrıldı boşluktan. Çocuk odadaki kimseyi görmüyor gibi başka bir âni yaşıyordu. Güneşli bir öğleüstü olabilirdi bu an. Gülümsüyordu. Koşmaya başladı. Neşeli, gideceği yeri belirsiz bir koşuşla. Hasta yatağındaki kadın doğruldu yerinden, gözlerini kıstı. Yüzündeki her mimik ayrı ayrı seğirmeye, kontrolsüzce titremeye başladı. Bu, dedi, bu bu bu. Sesi gidip geliyordu. Çocuk odanın içinde dört dönerken buldukları ânin giriş kapısını bulup içine dalmış gibi bir ayılmayla bakıverdi kadına. Kadının başında duruyordu şimdi, ona dikkatli dikkatli bakıyordu. Çarşafa tutundu çocuk, korkmuş olmalıydı. O esnada tuhaf bir şey oldu. Kadının hafızasında, çocukluğunda gördüğü, yatağında ağlayan bir hasta kadın belirdi. Hayret edici ve garip bir memnuniyetle ona bakan yaşlı kadın, bir müddet sonra saçını okşamaya, onu öpüp koklamaya başlamıştı. Torunlarından hatta çocuklarından daha çok sevdiğini hissederek. Sarıldı, sarıldı, göğsüne bastırdı kara saçlarını. Ah ah ah, diyor, ağzından başka bir kelime çıkmıyordu.

Koltuktaki gölge olanlara alışkın, bir film izler gibi bacak bacak üstüne atarken, gitmemek için bir sebebin kalmadı artık, dedi ona. Vedalaşabilirsin. Küçük kız başka sesleri duymuyordu. Sadece yaşlı kadınla ikisi vardı odada.

Kadın, komodinin üzerindeki bardaktan bir su içecek oldu. İçinin boş olduğunu fark etti. Rica etsem, dedi, bana şu sürahidenden su doldurabilir misin? Küçük kız minicik elleriyle uzandı bardağa. Bileğindeki egzamaları fark etti kadın. Ona su doldururken ve bardağı eline verirken izledi. Suyu kana kana içti. Sonra kızı kucağına oturttu. Kendi kolundaki egzamayı gösterdi ona. Ağır ağır kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra dönüp kızın yüzüne baktı gülerek. Onay bekliyordu. Kız gülümsedi. Uzun uzun, sessiz sessiz anlattı bir süre daha. Kızın kolundaki yaralarından öptü. Seni çok sevdim ama hiç bunu fark edemedim, özür dilerim, çok özür dilerim, deyip yeniden ağlamaya başladı. Gölge, araladı küreyi yeniden. Küre bir süpürge gibi çekti küçük kızı içine. Kadın cansız yatağında yatarken gözleri açık gölgeye bakıyordu.

Sesleri çepeçevre saran duvar kalktı. Dışarıdan yürüyüp geçen insanların, köpeklerin sesi duyuldu tekrar, kedilerin kuru otların üzerindeki şıkırtısı duyuldu, rüzgârla oradan oraya savrulan yaprakların uğultusu.

OTLARIN KOKUSUYLA GELEN Jale Önder Darıcı

Yüzünü gömdüğün yastıkta beyaz sabun kokarsa hasret gelip yüreğine oturur mu ya da sobanın üzerinde unutulmuş yarısı yanık ekmek kokusu seni yıllar öncesine götürür mü? Hasret ne ile gelir sana? Bana otlarla gelir. Tanırım onu. Kavuşmanın kokusunu ise hiç bilmiyorum.

Evimde uzanmış, dışarının sesini dinliyorum. Günlerden ve aylardan vazgeçeli çok oldu. Pencerelerim yıllardır dünyaya kapalı hatta tahta çakılı her yanıma. İçeri karanlık... Uğultulu sesler geliyor, rüzgâr çıkmış olmalı. Yattığım yerin etrafında sadece ağaçlar var. Ağaçların sesidir, yaprakların uğultusu... Kasım ayında böyle rüzgarlar hep olur, alıştım artık. Yıllardır yalnızım, yalnızlığa da alıştım.

Etrafta sadece ağaçlar var dedim fakat bunu söylerken yüz metre ötedeki dereyi nasıl da unuttum? Oysa çocukken paçalarını dizlerime kadar sıyırıp buz gibi suyunda yürümüşlüğüm, derinleşen yerlerinde çimmişliğim çoktur.

Uğultu arttı, rüzgâr şiddetlendi. Bu hiç bu öfke niye? Ağaçları yapraksız koymaya yemin mi ettin? Unutma, sen ne yaparsan yap, yaprağından vazgeçmeyen ağaçlar da var. Hayat ne tuhaf, zihnim daha da tuhaf. Geçmişim, annesinin eteğine yapışan sırnaşık bir çocuk gibi. Burnunu çeke çeke yüzüme bakıyor. Aklımın aklıyla zoru var, ne yana dönse çocukluğuna tosluyor. Derenin sesini hayal ediyorum bu kıskaçtan kurtulmak için. Ama ne mümkün yine oradayım, hiç kurtulamadığım dehlizlerde.

Dışarıda sesler var. Kim bunlar? Kalkıp bakmaya üşeniyorum. Tahtalar geçit vermiyor. Bir gayretle kalkabilsem ufacık bir aralık bulabilsem belki oradan bakarım. Ama hiç halim yok, bin yıllık bir uykuya yatmış gibiyim.

Kulak kabarttım. Seslerden biri ne kadar tanıdık. Sanki yıllardır görmediğim kardeşimin sesi... Yırtık kara lastikleri, çoraplar içine acemice sokuşturulmuş pantolon paçaları, kol uçları söküük bir kazak ve bir zamanlar gri olduğuna kırk şahit isteyen kasketiyle geldi yanıma sokuldu. Dedem öldüğünde dağıtılan eşyaların arasından çarpmıştı onu. Küçük kafası içinde kaybolurdu. Önüne düşen kasketi sürekli düzeltmek zorunda kalırdı. O, bu durumdan hiç şikayetçi değildi. Oysa ben bir gün kapığım gibi derenin sularına fırlatıvermek isteği ile boğuşurdum. Çok üzüleceğini bilir, bu fikrimden hemen vazgeçerdim. Bir kayaya oturup ayaklarımızı suya sokar, birbirimize korkunç öyküler anlatırdık. O sırada arkamızdaki bahçede ineklerimiz otlardı. Gözümüzün ve kulağımızın biri onlardaydı. Çan sesleri uzaklaştı mı sırası gelen koşturur, elinde çubukla kaçakları geri getirirdi. O günleri ve kardeşimi hatırladıkça hep bir koku beni esir alır. Taze koparılmış ot kokusu... Bahçede çimenlerin üzerine yan yana oturup babamın sabah sofrada hangimizi kastederek “eşek” dediğini tartışırken kardeşim öfkelenir ve yanındaki otları sertçe koparırdı. İşte o koku, taze koparılmış ot kokusu benim peşimi hiç bırakmadı. Ne zaman onu düşünsem burnumun direğini sızlattı. Kardeşim, hasretim, eksik yanımdı...

Askerden döndükten sonra Almanya’ya giderken bana dönüp “ağabey hani seninle dere kenarında otururken birbirimize öyküler anlatırdık ya belki de hayatımın en güzel yıllarıydı onlar” dedin. Yıllarca eve dönemeyeceğini bilseydim daha sıkı sarılırdım, seni bırakmazdım ya da ben de giderdim seninle. Fakat o gün “En fazla beş, hadi bilemedin on yıl... Ben dayanmam döner gelirim ağabey.” demiştin. Beş yıl da on yıl da geçti, seni şehre götüren minibüs yedi kere el değiştirdi de en son ilk sahibinde emekli oldu. Şimdi içinde kediler, köpekler yatıyor. Parçalanmış koltuklarda bira şişeleri, tüyler, pislikler... Kırılmış camlarından bordo perdeler sallanıyor, yırtık ve perişan. Şoför arkasında cam kenarına oturmuşsun. Nemli gözlerinle bana el sallarken bir yandan da gururluydun. İyice yerleşmiştin koltuğa. O koltukta yırtık kumaşların arasından dışarı fırlamış birkaç yay vardı en son. Sen dönemedin sahibine; sen dönemedin seni doğuran, büyüten toprağına. Bak ben senin yerine de bekliyorum deremizi, toprağımızı. Kök saldım, ağaç oldum, dal oldum, yaprak oldum.

Uğultu iyiden iyiye arttı. Kocaman adam olmasam handiyse korkacağım. Elli yıl önce olsaydı sana ne öyküler çıkarırdım bu sesler üzerine. Korktuğunu belli etmemek için uğraşırdın ama ben ellerini ceplerine sokuşundan, ayaklarını hızlı hızlı sallayışından ve bana biraz daha sokuluşundan anlardım. Arada lafı değiştirip “Anam bazlama yapar mı abi, sabah yayığı da sudan geçiriyordu. Tereyağlı bazlama olsa bugün. Ne zamandır canım çektiydi.” Senin saflığını görünce hep yanında olmak, seni kimselerin merhametine koymamak isterdim. Ama abilik taslar, bunu sana söylemez, şımartmaz, başında kirden katılmış kaskete bir şaplak indirir “hee bekle sen, bulgur bulursan şükret. Anam yağdan kıyıya köşeye saklasa da babam bulur üç kuruşa satar. Biz de ancak ayrıranı içeriz bulgurla.” derdim. Ayrana da bulgura da razıyım, anam ve sen yanımda olsan kuru ekmeğe de razıyım.

Dışarıda üstümdeki sesler iyice yaklaştı. Sanki her yönden aynı sesi duyuyorum. Biri otları koparıyor. Bu koku, işte bu koku, aynı koku... Kardeşimi bana getiren.

“Abi, affet beni, çok bekledin biliyorum. Affet!”

tema dışı

FIGÜRAN**Hasan Ulaş**

Kaktüsleri de sevdimse ilhamı sendin...
onlar ki, her şartta
hayatı ve umudu h'çilerinde biriktirip, saklayan
ıtır beklemeden karşılıksız, ziyansız sevimlerin
bakmak ile görmek arasındaki ince çizginin
cevahir yürekli çiçekleriydi...
bilirsin talihin elinde coğrafya hederdir buralarda
ve yaşamak, ilâhi bir s'övgü taklit tanrılar arasında
ben sana güzel diyemedim, Jön aldı.
ahh ki bize güzeli 'çirkin' diye sevmeyi öğrettiler
sakıncalı gözlerden ırak
içimizden, için için yana döne
oysa sessiz yazısız bir film gibi anlatmaksızın anlaşılmaq isterdim
montajda kesilen yerlerimden öpmeni
yoldan geçen adam olmak zor
yevmiyeci gözlerle sana bakmaq daha da...

TUFANDAN YILLAR SONRA ŞEHİRİ TERK EDEN ADAMIN ÖYKÜSÜ

Oğuz Ertürk

I

ha Notre Dame ha Ortadoğu'da bir köşe
dünyanın karanlığını yakından tanıyorum
istatistiğe ve grafiğe kurban verilen ruhları
her gün gergin adımlarla yanımdan geçiyorlar
kaybın kapısını biz araladık oysaki

II

bir neşter vurup rönesansa
taş medeniyetinin gölgesinde
ululardan ulu bildikleri global binalara meydan okudum
Sancho Panza'yım dostunu metro duraklarında kaybeden

III

bir kuşun kanadından geliyor hayat sesleri
ispanya kıyısında yanan bir gemi de geçirmiştir tufanı
-bizi unutsalar avm koridorlarında kayboluruz

IV

bizi şerden koruyor cebinden süzen kelimeler /lakin/
bir daha gelmeyecek şair şehirlere
ha istanbul ha diyarbakır
surlarda kadim şarkıların yerini sessizlik aldı
tüm isimleri caddelere verip unutacaklar

BÖCEKLİ MAGAZİN Simge İşkin

Beynimden kopan kanın doğrusallığında
Hükmediyorum akışkan yalanlara
Sistematik bir alev bu
Döndüğünde yüzünü
Dumanı önce
Gecekondü yüzü babaları sarstı
Yapışkan kırmızıya bürünen
File çoraplı yosmalardan sekip
Gurbete yem olmayan yaşamı
El arabasında ezilen
Pet şişenin içine sıkışmış çocukların
Yüzüne savrulup büküldü

Evvel zaman içinde kalbur samanı göğüs dekolleme sakladım
Çıplak azizin başından halesini çalan inanca
Sokak arasında
Kadim öğretilerin kapsamını yedirdiğim an
Bu şiir Fransız bir bilgenin abdest suyundan aktı
On iki beygir gücünde inliyor gece yarısı
Belirtmek istediğiniz şifreli zincir
Böcekli magazin ile boy gösteriyor

İsa dirildiğinde gerdim kendimi çarmıha
Dünya'ya küsen ben değil
Karanlığın kapısını yumruklayan o mülteci gemisiydi
Bu da son tahmin
Saçında alazlanan öfke
Tanrı'yı küstürdü
O gün bugündür ulaklar kalabalık namına fetva verdi
Barışmayan Tanrı
Fener'e kıydı

Hipnotize olmuş melekler galaksiyi meme uçlarına sürdü
Bu emri kim verdi?
Hasis burjuvanın Tanrı'sı kim?
Nehirlerin kavuştuğu noktada bulanıklaştı ışık
Bakarken kör oldum
Gözlerim tırnaklarının altında
Azadi Kulesi'nden artan portre
Beton tutkallı açlığı ağızıma dayamışken
Munis şiirler yazamam

Ama yaşanan kısmi felçlik
Karşı koymaktan acizken
Bir yıldız kaydı rahmime
Binlerce çürük ekonomi doğurdum
Hidrojen dağıldı
Haydi diyelim bunları unuttuk
Ritmik enformasyon aramızda mekik dokurken ne yapmalı?

AKIL TUTULMASI**Ali Havan**

Hakikat aynasına gün batarken yansıyan
Bir deprem ülkesi ki sarar gökleri ahlak
Kan kusan saatlerin her dönüşü bir isyan
Zamansız mevsimlerin kurbanıdır ervahlar

Tutuldu sanki akıl, hançerlendi bir anda
Suda taş yüzdürmeye uğraştık yıllar boyu
İstikbal gemisini yağma ettik limanda
Bir acayip sevdaya kurban gitti Türk soyu

Çıkmaz sokaklar boyu bitirildi vadeler
Sefalet perdesini giyindi köşe bucak
Güneşi söndürmeye didindi iradeler
Geriye kin üfleyen dudaklar kaldı ancak

Kızılca şafaklarda yıkıldı tek tek taşlar
Sehpalardan kan sızar yolda tarih devrili
Hükümsüz sebeplerle ipe dolanır başlar
Evet, ilerliyoruz; yollar geri çevrili

Artık bir yabancıdır cumbalı ahşap konak
Mezarda düştü birden ninemin sandıkları
Kızgın alev topunun tam ortasında kundak
Bozuk terazilerde dedemin yadigârı

Pişmanlık zehir zakkum, her sofrada tattığım
İçimde taşıyorum ölmeyen umutları
Çılgılığımı duyarken yüreğimden attığım
Bitpazarında sattık rengârenk yakutları

Hükümsüz yüreklerde kırk yamalı çaputlar
Sahte ilahlar yüklü heybelerde öğünlük
Omuzlarda taşınan hareketli tabutlar
Zemheri ayazını seyre çıkar üç günlük

Hoyrat neslin elinde yağmalanır hakikat
Mirasımın üstünde tepindi haramiler
Meydanlarda sallanır kirli ilanlar, heyhat
Teşhirden satılıktır küçük büyük camiler

Her çekilen tetikte kurşun sinemi yoklar
Kazanlar katran dolu bulutun yükü kezzap
Yorgun bacalarım acı üfler ocaklar
Ulu minarelerde sessizlik derin azap

Ne yana dönsem yasak ne konuşsam hepsi suç
Mezarımda tepinir dilime kan sürenler
Harcanır kelimeler hoyratça avuç avuç
Lisanıma kastetti defterimi dürenler

Ya tut elimi lügat ya bir köşede ağlat
Tüm kelimeler aciz tasvirsiz bir manzara
Cinnetin eşiğinde çıldırsın akıl anlat
Anlat ki dinsin sızım kanamasın bu yara

KASATURA Ömer Beşir Gündoğdu

Diri durdum ben!
Karşıma alarak bahri
Dik durdum, diri durdum!
Söktüm ne taktılarsa yakama
Beni görünce kaçanlardan bir isim aldım
Verdim kurşunu namluya, tetiğe bastım

Kara bir sakal gibi olan fikirlerimle
Bir iki gün boğuşurken
Düştü kafama çarkıfelek
Bilmiyorum, bu semada salınan
Saat sadece benim için mi gözüme çarpıyor
Soruyorlar utanmadan neyin var!
Beni görünce kaçtı yağız bir atın sırtında o kız
Biliyorum bunların hepsini
Ben koşayım diye yaptı
Çıkardım ayakkabılarımı
Yüzüme sürülen makyajı çıkardım
Koştum peşine

Kendime sevgili buldum dostlarım duyun
Yolların hicabı olan tozlar kattım gönlüme
Daha da dolu artık damarlara kan dolduran hüznün
Kara bir sabahın alnından tuttum seni
Olmadık yerde enseledin beni
Kaçabiliyorsan vardın demektir bana
Madem benden kaçtın varasın koynuma

Yakaladı zaptiye bey beni sefere çıkarken
Kasatura takmıştı belime aldı onu
Onun da geldi şimdi sonu

Bir acele ile yaşıyorum bu hayatı
Herhalde ahvalimin müsebbibidir
Kalbimden kanıma hüznün akıtmam
Şimdi bir mazeret lazım hayatıma
Ya Rab eğdirme beni
Hayatıma mazeretim bildim bu hüznü
Hüzünsüz bırakma beni

KEFENLENMİŞ SUÇ

Elif Kesikoğlu

Tahta kapıyı araladım. Sessiz odada yankılanan menteşe gıcirtısı, içimden çıkan bir yakarışmış gibi dönüp baktılar bana. Girdim. Babamın baş ucuna yakın mindere oturdum. Etrafındaki üç beş kişi ve abim toplanıp geri çekildi. Babam geldiğimi fark etmemişti bile. Yüzü uzamış, çenesi açılmış, gözleri kapalıydı. Ağzından belli belirsiz çıkan hırıltılı bir nefes duyuluyordu. Tavanda hakikatli kollarıyla ruhunu çeken Azrail'i görür gibi oldum. Babam da dünya ile arasında kalan son pamuk ipliğine tutunmuş, direniyordu. Oysa hiç böyle düşünmemiştim. Ben babamdan önce ölüyordum hep düşlerimde. Ve babam kalan ömrünü, durmadan artan bir vicdan azabıyla geçiriyordu beni affetmediği için.

Onun ağırlaştığını haber verdiklerinde hemen yola düştüm. Cılız bir öküzün çektiği kağı köy yollarında yalpalayarak ilerlerken, yıllardır içimde yerli yerine oturtmaya çalıştığım taşlar çalkalanıyordu. Babamın gidiş acısı ile ona olan kırgınlığım durmadan yer değiştiriyordu. Bir taraftan çocukça mutluydum; belki, diyordum, kendi çağırıştır. En ağır basan ise benim onu affetmeyişimdi. O, şu kaç gecesini geçirdiği, benim annemin rahmine düştüğüm şilte üzerinde ölüirken. Bana demediğini bırakmayan ağzı susmuşken. Hep öfkeyle bakan, kırmızı damarlı, mavi gözleri kapanmışken. Ben yine de kendimi haklı görüyorum, ona kızıyordum. Her şeyi olduğu yerde bırakıp hiçbir şey düzeltmeden gidiyordu. Daha önce çağırmadığına, yaşam ibaresi kalmamış yüzünün ve ellerinin hâlâ beni kendinden uzak tutan duruşuna hayıflandım. Bir dua, bir düş geçti üzerimden, tavandaki Azrail babama sesleniyordu; oğlunu affetmeden ölürsen arafta kalırsın, ruhun boşlukta çırpınır durur.

Bir de bu bencilliğime hayıflandım sonra. Babama benzeyen mavi gözlerim doluyordu. Yalnızmışız gibi düşüncelere daldığım odada birden diğerlerinin gözlerini sırtımda hissettim. Sessizdiler. Kıyamet sessizliğinde. Bu baba oğul arasında yaşanacakları mucize bekler gibi bekliyorlardı. Sanki hepsi birer müstakbel ölü de bizim sağlayacağımız barış bir savaş meydanı anlaşması. Ruhlarını şad edip hepsini kuş tüyü hafifliğinde Azrail'in kollarına yükseltecekti. İç sesleri çalınıyordu kulağıma. Kadir, diyorlardı. Adamı kahrından öldürdü. Ne adına yaraştı ne yöresine. Yörem ne çok şey söylüyordu. Hepsi kötü değildi elbette ama çoğu insanı hep bir çuvalın dibine dibine bastırmaktı. Bu insanlara ve hayat diye yürüdükleri çizgiye bakınca, benim suçum kocaman bir çukur onların düzlüklerinde.

Kadir, diye bir ses işittim. Ümitle başımı kaldırdım. Babam değildi. Dinledim. Odadakiler de değildi. Ne içleri ne dışları. Küçük pencereden, rüzgârda sallanan yaprakları gördüm. Odadan çıktım. Evden de. Kapının önündeki odunluğu muhakemesiz, boş gözlerle izledim bir süre. Neden sonra odunlara dayalı duran kazmayı en son babamın kullanmış olabileceği fikrine kapıldım. Kazmayı ve hemen yanındaki küreği kaptığım gibi evin arkasına dolandım. Bahçede bir çukur açmaya başladım. Biriken toprağı arada kürekle yan tarafa yığıyordum. Deli deli. Kulağımda yalnızca yaprakların uğultusu vardı. Kısa sürede derinleştirdim çukuru. Bir elimi belime diğerini kazmaya dayamış toprağı bakarken evin penceresi açıldı. Şak diye kaydırıldılar alttan üste. Köylü kadınlardan biri görmüş beni, Kadir üşüttü yetişin, diye bağırdı, babasının mezarını kazıyor. Kafamı kaldırıp bakakaldım. Yarım dakika sürdü sürmedi, abim yetişti. Kazmayı, küreğı aldı elimden. Öfkeliydi. Saçmalayacaksan çek git, dedi, son görevimizi sensiz de yaparız. Herkes cama toplanmıştı. Çukurun yanına oturdum. Cama doğru dönüp, ben buraya suçumu gömecektim, desem, yörem de bana dönüp iyice delirdi bu oğlan, diyecekti. Vazgeçtim. Çünkü bizler, dünyanın tamamı olan küçük köyümüzde toprağın yalnızca karın doyurduğuna inanan koca insanlardık.

Abim yanıma geldiğinde babam son nefesini vermiş. Ölüsüne bakmadım. Aynı gün yıkadılar, kefenlediler, toprağı verdiler. Ben köyün en yabancı, yoldan geçeni sanki. Uzaktan seyrettim olanları. Mezarlıktan çıkınca eve dönmek için yola koyuldum. Kağmı ağır aksak ilerlerken mezarı kazan köylüleri düşünüyordum. İyice delirdi bunlar, dedim. Suçumu kefenleyip çukura gömdüler.

İŞ ÇIKIŞI

Seda Gündüz

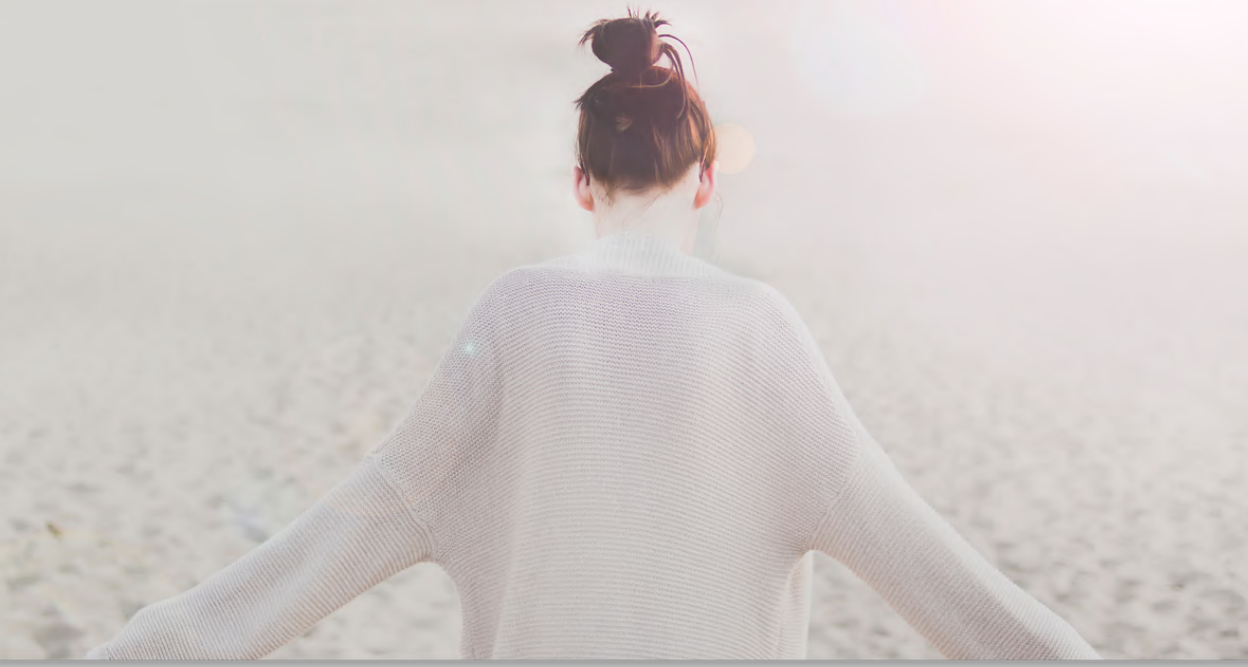
Günü bitirmiştım ya da ben bitmişim de gün bitmiş diyerek kendi bitmişliğimi gizlemeye çalışıyorum. Bir şekilde nihayete eren bir şey vardı ha ben ha gün, ne fark eder. Kadim dostum yalnızlığımla el ele iş yerinin kapısından hızlıya yakın seri adımlarla çıktık. Bekleyenimiz yoktu ama bize işimiz bitince doğruca eve gitmemiz gerektiği öğretilmişti. Biz de öğrenmiştik yani ben öğrenmişim. Öğretilecek onca şeyin arasında bu öğretilmişti, sağa sola bakma, doğruca eve yoksa... diyerek bakabiliyor olmanın cezasını cümleyi tamamlamaya çalışarak hissederdim. Ruhumun bir köşesine kırmızı kurdele misali takardım. Şimdi o kurdelenin hakkını veriyorum işte.

Hava iyice kararmış, güneş batalı en az bir saat olmuş. Havanın kararmasıyla tüm canlı nesli sadece güneş ışığı altında hayatını devam ettirebilmiş gibi ortalıktan çekilmişler. Herkes evine, huzuruna sığınmış anlaşılın. Herkes olması gerekeni yapmış. Benimse zorunda olduğum bir durumdan ibaret sadece. Bir yerden çıkıp gideceğiniz tek yer mecburi istikametse, ayaklarınız sadece geri gitmeye çabalarken siz inatla onu ileriye sürüklüyorsunuz orası ev olmuyor, orası kalınacak yer, mecburi istikamet, vakit doldurma mecrasından öteye gidemiyor. Otobüs durağına geldiğimde montumun yakasını sınırlarını zorlayarak iyice kulaklarıma doğru kaldırıyorum. Beremi olabildiğince aşağıya çekiyorum. Sanki kulaklarım üşümese ben de üşümem gibi geliyor. Sanki içimdeki buz yangını üşüterek yakmaya bir son vermiş, söner gidermiş gibi.

Böyle zamanlarda düşünmeyi seviyorum. Soğuk ve birçok his dahil düşünürken hiçbir şey hissetmiyorum. Bunu keşfedeli çok oldu. Küçüktüm. Durumun farkına vardığımda hissettiğim rahatlamayı, huzuru anlatamam. Artık kim neye sinirlendiyse onu benim üzerimden gidermeye çalışıp, kendilerini rahatlatmaya çalışırken asıl rahatlamayı düşünmeye başlayarak ben sağlıyordum. Hissetmiyordum. En güzeli de buydu sanırım. Mesela otobüsü beklerken geç kaldığını fark edip tam telaş yaparım. Geç kalmamın sebebinin ben olmadığını izah etmeye çalışabilmeyi umarım. Ancak fark edip bu telaşın ruhumu ve kalbimi ele geçirmesine izin vermemek için hemen düşünmeye başlarım. O anda telaş uzaklaşmaya başlar benden ya da ben ondan. Tabi yürümek de birçok şeye iyi geliyor aslında. Bütün bir geceyi daracık kapalı bir yerde geçirdikten, tüm uzuvlarınız birbirine zorunlu kenetlendikten sonra onları hareket etmeleri gerektiğine inandırmanız lazım. Bir gece önceki kırılacaklarına dair tehditleri duymazdan gelmeleri gerektiğini göstererek anlatmanız lazım. Bunun için en ideali yürümezdür. Otobüs gelmediğinde ya da geç kalmanıza neden olduğunda bunu yapın, yürüyün. Gecenin sessizliğinde havayı rahat rahat, dolu dolu çekin içinize. Havayı kimseyle paylaşmak zorunda olmamak ne güzel değil mi?

Geceyi bölen sesler, hışırtılarda bir yerden sonra size eşlik etmeye başlıyor. Karanlık sokakta yanınızda baki dostunuz yalnızlığınızla yürürken bu sakinliği bozanlar da oluyor. Arkanızdan sesler geliyor. Tabii ki dönüp bakmıyorsunuz. Çünkü korkmuyorsunuz. Çünkü korkmadığınızı düşünüyorsunuz ve bir anda kalbinize yapışan mengene gevşiyor. Rahatlıyorsunuz. Arkanızdan gelen çıtırtıları, topuk seslerini duymuyorsunuz ya da yok sayıyorsunuz. Ama bu bir anda adımlarınızı hızlandırmanızı engellemiyor. İşte yine uzuvlarınıza söz geçiremiyorsunuz. Anlatamıyorsunuz korkmamayı, bu hayatta başa gelen her şeyin sizin suçunuz olmadığını. Yaşamın son gününe kadar birlikte olacağınız bu korku ve acılarla arkadaş olmayı, onları yenmeye çalışmayı bırakıp birlikte hareket etmeyi öğrenmeniz gerektiğini kabul ettiremiyorsunuz. Yine de uzuvlarınızı da önemseyin. Bazen onlara da kulak verin. Hızlanmak istiyorsa hızlansın. Bazen de hızlı olmak iyidir. Hem yardımı olur. Uzun uzun yollar bir anda son bulur belki. Belki sizin suçunuz olmasa da sonunda sadece sizin suçlanacağınız topraklarda hayat sürüyorsanız bazen hızlanmanız gerekir. Belki de bir gün mecburi istikametinizi sollar, yeni istikametlere yelken açarsınız da tüm acıyı, korkuyu ve ona yandaş duyguları da geride bırakırsınız.

YALNIZ KALMAYI SEVMEZDİ SUZAN

Seçil Erginler

“Yılbaşı geldi mi içim ısınırdı eskiden. Işıl ışıl caddeler; her yer kırmızı, yeşil. Mis gibi çam kokusu. Akşam eve gidene kadar ofiste de okulda da değme keyfime. Annemler başka şehirde olduğundan ev arkadaşımın kutlayacaktık, o sene de.” Yüzüne bir hüznün çöktü. Mandala atölyesinde ilk tanıştığımızdan beri hiç bu kadar açılmamıştı bana. İçini sızlatan derin bir acısı olduğunu anlıyordum. Nedir, kimdir diye sormamıştım hiç. Hazır olduğunda paylaşacağından şüphem yoktu. Gözlerime baktı, kursta yaptığımız gibi sabırla, mandalanın küçük motiflerini boyarcasına yavaşça anlatmaya devam etti.

“Suzan harika bir dosttu. Çok tatlı bir kızdı. Şimdi burada olabilseydi, ne güzel olurdu. Yılbaşı melodileriyle dolardı evimiz, müzik hiç susmazdı. Her yeri süslerdi; köşede büyük bir çam ağacı, ışıklar, pencerenin önünde mumlar. Neler hazırlardı neler... Çok becerikliydi. Tanısan, sen de çok severdin.”

Sessizce onu dinliyordum. Suzan yalnız kalmaya, hüznü tahammül edemezdi. Annesinden yine ses çıkmamıştı o yıl. Almanya’da rahatları yerinde, beni de gönderdiler memleketinde oku, kültürünü öğren bahanesiyle. İstemiyorlar geri dönmemi, demişti. Ne bir davet ne de uçak bileti. Benimle kız kıza bir yılbaşı daha geçiremeyeceğini, sıkılacağını, söyleyip duruyordu birkaç gündür. Farklı bir şey yapmazsam o akşam, yeni gelen yıl da bok gibi geçecek, diyordu. Bunalmıştı biraz. Para yetmiyordu. Part-time olunca iplemiyorlar bizi, sanki yaptığımız iş değil. Diplomayı alıp tam köle olunca farklı olacak sanki, deyip haliyle dalga geçmekten de geri durmuyordu. Erkek arkadaşı olmadığından ve tüm arkadaşlarımız çoktan tatile veya evlerine gittiğinden yılbaşı akşamını birlikte geçireceğimize emindim. Seyretmeye doymadığı filmlerin, bayıldığı dizilerin olduğu televizyon üyeliğini almıştım hediye olarak. Hayranı olduğu Alman yazarın yeni kitabının orijinalini de getirtmişim İstiklâl’deki müdavimi olduğumuz kitapçıdan. Ona sürpriz yapacaktım. Meğer internetteki çöpçatanlık sitelerinden birine kaydolmuş.

Bulaşık makinasından biraz önce çıkarıp camlı dolaba dizdiği temiz bardaklardan ikisini geri çıkardı. Tezgâhın üstündeki kavanozlardan ‘yeşil çay’ yazanın kapağını açıp ağırca döküm bir çaydanlığa iki kaşık attı. İçersen değil mi? Cevabımı beklemedi. Elektrikli ısıtıcıda kaynattığı suyu da ekleyip çay demlenirken konuşmaya devam etti. Ne diyordum? Ha, yalnız kalmayı sevmezdi Suzan. Otuzu akşamıydı. Evden çıkarken ‘Bir çocukla buluşacağım. Şu Taksim’de hep gittiğimiz barın adını verdim. Hem İstiklal’in ışıklarını da seyredirim. Çocuğu gözüm tutarsa, yarın için çılgın bir kutlama planlıyorum. Aslında şu yeni açılan barı herkes çok methediyor ama ben yine de Memo’nun olduğu yerden şaşmam,’ demişti. Memo en sevdiğimiz barmendir. Biz kızlar ona çok güveniriz. Dünya yıkılsa, ‘Sarhoş olacaksın, bu kadar yeter,’ der, vermez bir kadeh daha. Yıl başında mesaiye kalacak diye erken çıkmış o akşam. Keşke orda olsaydı. O adamları terk etmesine engel olurdu Suzan’ın. Hatta bardan kovardı o pislği. Şimdi Suzan bizimle olabilirdi. Korkunç sonu yerine akşama hangi partiye gideceğimizi, ne giyeceğimizi konuşuyor olurduk.

Çaydanlığı aldı eline. Demlenmiş çayı iki bardağa azar azar eşit olana kadar doldurdu. Birini bana uzattıktan sonra salona yöneldi. Kitaplığın orta rafındaki gümüş çerçeveyi aldı. Birlikte son fotoğrafımız. Ne güzel gülüyor değil mi? Umut dolu, dedi, okşadı hafifçe, tozunu alıp yerine koydu. Bir üst rafta Almanca kitap kurdeleyle bağlanmıştı, dimdik, sahibini beklercesine duruyordu. Pencerenin önünde ufacık bir yapma ağaçla dallarına asılı süsler vardı. Cılız birkaç ışık yanıp söniyordu üzerinde.

Evden çıktıktan sonra görmedim bir daha Suzan’ı. Hatırladığım her şeyi tekrar tekrar anlattım polise, soğuk sorgu odasında. Atladığım bir bilgi, bizi o pislğe götürecek bir ipucu olabilir mi, diye yüzlerce kez düşündüm kendi kendime. Tuvaletin yanındaki arka kapıdan çıkmışlar dışarıya. Kimse fark etmemiş eksikliklerini uzun süre. Ormanın girişinde bulmuşlar tecavüze uğramış cesedini. Nereye deyip de götürdüyse artık. Engel olmaya çalışmasa ne diye kırdığı şarap şişesiyle boğazını kessin kızın. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı bunları anlatırken. Bana döndü sonra, yemyeşil gözlerinden süzülen yaşlarla, çaresizce devam etti.

Ormanın girişindeki çöp konteynırına atmış Suzan’ı. Keşke kimle buluşacağını sorsaydım. Adını falan alsaydım. Telefonunu isteseydim mesela. Yakalanırdı da tükürebilirdim suratına en azından. Aynı şeyi başka kızlara yapma ihtimali var, deli oluyorum aklıma geldikçe. O pislik bulunmadan güvende değiliz hiçbirimiz. Sadece onu bulmakla bitecek mi, diye geçirdim içimden ama seslendirmedim düşüncelerimi. Daha fazla üzmem istemedim onu.

Biraz daha konuşsaydım, çok yalnız hissediyorum, benimle kal ne olur, diye yalvarsaydım. Vazgeçirseydim gitmekten. Gözyaşlarına hıçkırıkları eşlik ediyordu şimdi. Çayından bir yudum alması için bardağını uzattım. Pencereyi açtım. Soğuk ve temiz hava ikimize de iyi geldi.

Biraz yürümek ister misin? Yalnız kalma bu gece. Bize gidebiliriz, birkaç kız kendi çapımızda bir kutlama yapacağız. Evdeyiz. Mütevazı bir masa hazırladık. Müzik de var. Seversin. Oyunlar var. Bizde de kalabilirsin ya da evine götürebilirim seni istediğin zaman, dedim.

Sonunda sana anlatmak iyi geldi. Polis sorguları bittikten ve dava kapandıktan sonra hiç konuşmadım olanları kimseyle. Sanki üstümden bir yük kalktı şimdi ama yorulduğum da. Bu akşamı evde yalnız geçirsem daha iyi olacak. Sen git, bekletme arkadaşlarını. Benden de selam söyle. Yeni yılda söz geleceğim bir akşam, olur mu?

HEPİMİZ N'APICAZ AUCH DEUTSCHLAND
Deniz Schwarzwald**EINS**

bugün üçüncü gün
almanca konuşmadım
düşündüm. rüya gördüm. uyandım aynada. herkese sövdüm
dışarı çıktım. sonra. dolaştım. hepsi bu

ha bir de unutuyordum -unutmak güzel-
birkaç güzel kız... bakmadım. gördüm
birkaçı beni... görmedi baktı
-lafın hepsi deliye anlatılır-
çünkü düşündüm. düşündüm. düşündüm
eve yalnız geri döndüm

çünkü almanca konuşmadım
bugün
üçüncü gün.

ZWEI

ach. insanı en çok alışmak yoruyor
iki kişi evde oturduk tüm gece
ben ve ben elbette. lafın hepsi... neyse
film izledik. falandı. kitap okuduk. filan.
bitmemiş şiirlere baktık -neyse ki bitmemiş-
bir iki kelime. ekledik. çıkardık. değiştirdik bitmedi
bitmezdi!.. iyi şairler bunu bilir
şimdi yaz desen eğer o iyi bir şairse -dedik ya iyi şair-
önceden yazdığı şiiri değiştirmek isteyecektir

çünkü şairler tanrı olmak ister

DREI

aslında her şey bir can sıkıntısından
tanrı bir can sıkıntısından
insanı yarattı

olan olmuş işte buradayız
kendimsiz bir yalnızlık diliyorum
kafam karmakarışık herkesle olmaktan

boşu boşuna korudum kendimi
elmalar çürüyor
cinayetler çok zeki

VIER

uzlaşmalı artık yarın iş erken
çünkü sabah değil iştir gecenin sonu
kimseyi ilgilendirmez uyumazsan ceset görünümün ardı
bir kahve molası süresince filozofsun
bu hayatın imkanı kadar meçhul
“benim anlamım bir can sıkıntısı olmamalıydı”

neyse geçiştir zamanı sürekli
sürekli sürekli yeni
sanki yeni ve sürekli bir beni hatırlayacağım
bu kadar tekrarın hayra alamet olmadığını.
sahte pasaportlarla yolculuk etmenin
ve aslında nereye giderse gitsin insanın
aynı kendini yaşayacağımı
hatırlayacağım

çünkü dejavu hatasıdır yaşam programının

FÜNF

ben olsam ilk trenle
bir şehirde bir caddede bir barda
katya adında birini dansa kaldırırdım
ben, ben olsam hey gidi
hem de ilk trenle
ya ben giderdim
ya onu yanıma aldırırdım

bir şehir tarafsız kalırdı sanki böylece
kış geliyor
ruslar taarruza hazırlanıyor olmalı

NEUN

belki değil.
belki iyi etmedi.

varşova direniyor hâlâ
ve kudüs kızları ölü uykularında
(lanet olsun, söylüyorum böyle şeyler
niye ki/kime ne ki)

NEUNundNEUNZIG

saat sıfır
kan ve demir patikaları büyük şehirlere
-pariste fahişelik ve Fransız sevgililer var
doğuda ise tecavüz ve cinayet-
saat sıfır sıfır
adı sanı bilinmez şehirlerden çıkıyoruz
içimiz katiller... orospular

NULLnullNULL

ölürsem bunları biriyle konuşabilecek miyim?

BİR KARDEŞLİK HİKÂYESİ

Sümevra Uğur

Kemer.

Erkek kemeri.

Kıvrılmış halde yerde dururken bile ürkütücü.

Her şey olabilir, her şey olmuş olabilir.

Bir erkek eliyle kemer tokası açılırken omuzlar dikleşmiş, derin nefesler alınmış olabilir.

Kapının kilitlenmesiyle birlikte, art arda gelen kemer darbeleri.

Hatırladıkça göğsüne oturan duygu yığını;

Korku, öfke, tikslenme, üzüntü, acıma.

Aynı anda, aynı güçle.

Kemer.

Erkek kemeri.

Yirmi yıl önceki etkisini hiç yitirmeyen.

Yıpranmış, içe doğru kıvrılmış erkek elinin sıkıldığı yer.

Döverken kız kardeşini.

Kapının ardında kalan anne sesini çıkarmamış,

Balkondaki babanın haberi olmamış.

On dört yaşındaki kız sıkışmış kemerle kanepenin arasında.

Çırpınmamış, direnmemiş.

Can yanması değil de, en çok gururu parçalanmış,

Kat kat, yığın yığın.

Deprem gibi.

Tam orta yerinden kırılmış kişiliği.

Kişilik bölünmesi.

Kişilik;

Kemerle bölünen.

Bölündükçe çoğalan, maskelenen, çeşitlenen, kaybolan.

Yıllar sonra dört bir yandan toplanması gereken olan.

Kemer;

Küçük kadın büyümüş, gözündeki her çeşidi aynı;

Rengi, dokusu fark etmeden.

İğrenilecek, hırpalanacak bir vücudun üstünde izleri.

Vücut;

Uzunca bir süre yok sayılan, korkulan.

Aynaya uzak, giysilere şah damarı kadar yakın.

Çıplakken titreyen, örtülüken uslu durmanın haklı gururuyla dikleşen.

Varlığından bihaber taşınan.

Aynada ilk karşılaşma.

İlk aranan kemer izleri.

Görünmese de bilinen yerleri.

İzler;

İçten dışa doğru

Motif motif işlenmiş erkeksi bir gelenek gibi

Üzerinden gidilse kalemle

Tükenmez bir akışta rengi

Ebruliye boyanmış bir dayak hikâyesi.

Elinde mektup öylece duran abinin tam önünde akşam güneşinin tatlı akisleri var. Kız kardeşin gözü o ışıkta, görmüyor abinin elindekileri. Işık güzel, halıya vuruyor; halının pembeliği dönüşüyor turuncuya. Kız kardeş gülümsüyor, ışık titreşirken düşüncelere dalıyor, uzuyor bakışları. Fark edince abiyi yavaşça ellerine takılıyor gözleri. Mektuplar alelacele kıvrılmış, ilk katlandığından farklı. Sinirlenilmiş, eller sertleşmiş uzamış, büyümüş; onu daha iyi dövebilmek içinmiş, kırmızı başlıklı bir hikâyede akmış abilik cehennemine. Pembeyi turuncu ışığa çeviren güneş gitti; önüne bir minik bulut çöktüverdi sanki. Kız kardeşin gözü karardı birden, buluttan az daha siyah bir hareket gibi. 14 yaşında, saçları kısacık, çıkardığından beri başörtüsünü kısalttıktan kısaltmış, saçları fazla gelmiş; yüzüne dökülsün istememiş, zülüfleri salınmamış rüzgârda, görülmemiş, duyulmamış telleri.

Tanımış mektupları saçları kısa olan iki kardeşten kadın olanı. İki kardeş; aynı rahimde ruhlarına üflenmiş, aynı evde kundaklanmış minik bedenleri. İki kardeş; biri erkek biri kadın. İkisinin de kısacık saçları. Tanınan mektuplara uzanan bakışlar bir anlığına geri dönmüş; kapanan kirpiklerde sıkışmış kalmış.

Mektupları okunmuş kadının sesi kısılmış; korkmamış, utanmamış da gücünmüş abisine; izin almadın demiş içinden. Yazılanlar sırdı. İlk tokatta vazgeçmiş kırılmaktan. Bu kısımda korkulmalıymış, kaçacak bir yer aranmalıymış ama hareket etmemiş; gurur konuşmuş sessizce: Beni bırakma.

Önce tokatla yığılmalı yere; sert, erkeksi bir darbeyle yere serilmeli kadın. Savrulan kemer darbeleri boşa gelmemeli; bir tanesi bile kendi rüzgârında kaybolmamalı. Yerde kıvrılmış yatarken bu daha kolaymış; o darbe ustalıkla, duygusuyla savrulmalı. Olmuş; hem de tam hedefinden vurulan kız kardeş serilmiş yere; ağır çekimde izlense, ah bir izlenebilse o yıkılış; hızlıca yükseltir adrenali.

Kapının önünden bir ses, cılız, varla yok arası; yavrum demiş yeter. Yavrum demiş erkek olana; elinde kemer olana. Kemer saniyelik dokunuşlarla yokladığı için mi ona yavrum dememiş anne? Yavrum, yeter. Belki yoruldu diye üzülmüş; haklıymış anne, sonraki darbeler daha az ses çıkarmaya başlamış. Yoruldu oğlan. Kız mahcup olmuş; yorulmuş abisi; iki kardeşten erkek olan. Abi kemeri de almış çıkmış odadan.

Kız kardeş ölseymiş iyiymiş o akşam;
Talihsizlik.
Bırakmamış peşini;
Yaşadıkça yaşamış
Yaşadıkça yaşamış
Yaşadıkça çoğalmış
Bölünmüş, dağılmış.
Bir kalp; çok yürekle.
Çok yürek çok şehir demekmiş;
Çok şehir çok insan
Kalabalık sevilmiş parçalanan benlikte;
Korunur sandığından.

ESKİ ŞARKI**Kerem Nadir Özcan**

Eski şarkı çalıyor
Savaşa gittiler duymuyorlar
Sabahın kokusu yerine barut
Gecenin sesi yerine korku duyuyorlar

Eski şarkı çalıyor
Biliyorum dinliyorlar
Güzel ruhlu kadınlarını özleyerek
Ağaçlarında gezinen çocuklarını

Bu hep böyle devam edecek
Dünya yok oluncaya kadar
Savaşa gittiler dönmüyorlar

Gölgedeki hamak boş
Salıncak rüzgârda sallanıyor
Eski şarkı çalıyor
Genç askerinin ruhu dolanıyor
Savaş bitmiş çitlerden atlıyor

Eski şarkı çalıyor
Çiftlikte güzel yemekler hazırlanıyor
Tatlı ellerinden duygulu kadınların
Aşağıdaki vadiden misafirler var
Eski şarkı çalıyor
Üflerken biz barış çubuğunu

ÜÇ KOLONLU BİR EVİN YIKILIŞ ÖYKÜSÜ

Cüneyd Ensari

kurulanır gibiyim gün batımına doğru
elleri Sığacık'ta kopmuş bir kelebek
karşı tarafa usulca seslenir
kırbaçlanan bir gelecek var önünde
kakülü gözlerinin denizinde yiten
ezber bozan yerinde bir bahar sardalyası
nişanı gerdanının arasına konulmuş

kulaklarına gelen bir
batı ezgisiyle toparlanır yerinde
küle batmış bir parmak
alazlanır alevlerde
dağlarda ev görünce
kursağında düğün kurulur
allı allı, fistanlı gelin

gemiler uzaklardan görünür daha sonra
baktığınızda gözleri
bir yolcu bavulu kadar dolu
kırmızı keskin bir renktir
karıncalanır evde direkleri
yerinde hasıl olan bir ahenk
diz çökmeden kalkar yatağından
anlatılan bir şiirde
Nietzsche birden kaybolur
sarılar alyaları kamburu doğrulur
ismi cismi muamma bir yaratık
kulak, burun, boğaz yolundan
tarlalara sıçrar
tersinir düşünceleri
filizlenir canında

sonra bir bağbozumuna katılırken yürek
tarlaların ırgatları, boyunlarında halat
hamallık meğer ne mübarek meslekmiş
sözleri dayanmayan bu geceki vasıta
vicdanları aba altında
gizlenen bir bireyle yankılanmak üzere
kamil bir insan hüviyetinde
başsağlığı vermek için
kapıma

kadar

el

etek
çekerek
savrulur bedenlerin olağan duruşlarında

kahrolmuş

yitik perişan günleri

kararmış günkurularına dikkatle bakıyorum
canı ölüm çeken bir müsveddeye
bu serdarın canını emanet ediyor
kırlarda ordular vakur yürümekte
işimiz bitmeyen günlere saklıdır
kangren olmuş bir kol kesilir kökünden
zırhımı koruyun
çelikler, kat kat
uzanmış Konyalı bir er var karşımda
hikayeye başlayıp devam etmek istiyor
ritüeller ordusu iş başında
avare bir yetimin yetimliğini yapıyor

sorgulanıyor son ses patlatılan havai fişekler
çakarlar eşliğinde polisler
kırbasındaki son suyunu içmeye çalışan
bir çocuğu gözaltına alıyor
titrek lambalarda kalıyor gözbebekleri
ısrarlı bir tebessüm yüz hatlarına kurulmuş
taştan kemiğine ilikler naklederek
bir ağanın kumasına
korumalık yaparak
kan kusturan bir kelepçeye...
mahalle sakinlerini çileden çıkaran bir
aşinalık seziliyor kazma sallayışında
babam o zamanlar bir of çekerse
karşındaki dağların
idam fermanları
aklara pıklara sarılıp dürülerek
üç kulhuallahla
yerine konulurdu

lavanta kokulu kefenlere sığınarak
çöllerdeki bedevilerin
bilmem kaç milyon yıllık
pers satraplarına kaçıp
ölümle yoğrulmuş bulabilirdin suretini
şüpheyeye yer bırakmayan bir gerçeklik eşliğinde
velev ki kızın vardı
aradığın
bulunmayan bir hint kumaşydı belki
bir çengelli iğnenin ucuna asılı bekareti
kral midas kulaklarını
dügüm düğüm yaparak dolaşır kent meydanlarında
gladyatör savaşları
bir fatiha okuma süresidir
ölümün nazarında...

BEKLİYORUM**Zuhal Kara Başaran**

Neden aklımdasınız?
Oysa günlerce yol aldım,
Denizler aşım unutmak için.
Kendimden geçtim,
Kanayan acılar kadar.
Dünyaya sağır vicdanlara uzak,
Bir yalnızlık seçtim.

Bir gün geleceklermiş,
Öyle mi?
Bekliyorum,
Solgun çiçeklerimin yüreğindeki,
Çöl sıcağıyla yorgun.
Onlar kıyameti gördü mü?
Çocukların boş kalmış kucaklarında,
Islanmış yastıklarında,
Çalınmış hatıralarında kopan kıyamet.

Geleceklermiş,
Öyle mi?
Herkes bir fırtınayla savrulmuş,
Kim hangi kıyıya vurmuş bilen yok.

Geleceklermiş,
Öyle mi?
Yıkıntıların ardında kalan izleri silmek için mi?

Bekliyorum,
Ada sakin,
Deniz mavi,
Ben yorgunum...

Penceresiz evimin,
Karanlık köşesinde beklıyorum...

SUSUNUZ**Aras Altunbey**

Ve sicimleri
Sicilliler topluyor
Gök kürsüsü tek tokmakla
Kuşların gagası
Yer tek tekmeyle
Otlar
Hayvanlar sessiz
Ses tek suskuyla
Ağlamaklı
Gürültü susuz
Gırtlak derinliği su
Fikir çatısız
Sazsız sözsüz uyku
Anlıyor musunuz saati
Uyku insanın aslısına koşuşturduğu
Ölçeğidir
Sessiz ilenir veya sesli
Göğüs ölçeğinden
Vedasının dalıdır kırıldığı yerin

BENİ ÇEHREM BİLE TERK ETTİ ZAMANLA Fatih Oğuz

Öldürdüler züleyhâ
gözümün önünde bir şairi daha
mermiler işe yaramaz
yaramamalıdır bazen
ki artık o şair, “senin adın yok”tur zaten
-sen de aramıza hoş geldin usta
taze yenilgilerden-
sahi bir adamı şair yapmak için
kalbini kaç yerinden
ne kadar derinden vurmalıdır
beş, on, yüz, bin...
hayır!
bir adamı şair yapmak için
bir defa öldürmek kafidir züleyhâ

şimdi
gece, bulmuşken kana yüreğimi
tanrı tanımaz altı kör bıçakla
“marjan nasıl okunuyor?” gibi
dünyanın en mühim bir, bilemedin iki
sorusundan birini;
sırf sen çok seviyorsun diye
sırf seni çok seviyorum diye
-ki bu asaletsiz dünyadaki
en asil nimettir sevmek seni-
gönlümün bozkırlarında
öpüp koklayarak yetiştirdiğim
papatyalarımın bir demet gibi
belki hâlâ bana aittir ümidiyle yüreğinin
bırakarak en تنها kuytusuna,
duymak isterdim
farsî bir şarkıdan bile sihirli sesini
-ah marjan
sahi o da senden yadigar kaldı bana-

sen tebriz'inde cenab şehriyâr'imizin
hamiyetli, asi ve asil bir Türkmen'sin
sen yüreğinde bu bozkırlı deli fişeğin
hem nevrüz, hem cehennem ateşisin

sana yanmak da, seni yakmak da
sana gül olmak da, sana kül olmak da
en paha biçilmez madalyalarımıdır sevgilim
hepsi ebediyen duracaktır, boynunda yüreğimin

“lâ fetâ illâ ali,
lâ seyfe illâ zülfikar”
değil
“seni sevip çekildim
dedim dünya bu kadar”
naraları savuran bir azrailin
sen göçtüğünden beri esiriyim
onun kılıcı şerefimdir, hem şiirim
bin asırdır saplıdır soluna gövdemin

ah züleyhâ...
doyamadığım nevrüz gözlerine
ah züleyhâ...
papatyalar serpiştiren gecelerime

meğer tertemiz bir âb-ı kevser'in;
cezası, kıymetini bilmemenin
kalbin kirlenmesiymiş çirkeflerle
meryemler ki;
lütfuymuş yüce rabb'in
ve onu gönlüne taç eylemeyen,
her ahmak
sınanmış mutlak ve muhakkak
etini pazarlayan, ruhsuz kevaşelerle

seni düşünürken züleyhâ
ruhumla aldığım solukları
yazgıma püsküren kanımı
yollarına döktüğüm yaşları
sana dair, iyi kötü ne varsa
rabb'in armağanıymışçasına
sana kavuşuncaya dek uçmağda
yüreğimin en mukaddes zulasında
saklıyorum, saklayacağım züleyhâ

yaptığın soykırımın
yok etmek için acısını;
affet, yanlış yolları saptığım
ve takıldığı
tüm kirli taşları ayağımın
iğrenerek ömrümden kazıdım
beni çehrem bile terk etti zamanla
ama bir seni
bir de azabını ilelebet sensiz kalmışlığımın
hiç ama hiç unutmadım züleyhâ

Çizim: Emine Gündüz Mentee

EŞİK

Emine Gündüz Mentee

Sabrımın bu eşiğiyle sabrımın şu eşiği arasında gidip gelen bir sabır kuşu oldum. Söktüğüm cümleler, diktiğim umutlar ve saymadığım birçok iplikten ibaret bir hayat. Sürekli yetişmem gereken bir hayat var; koşmam gereken yollar, zikzaklı ama muntazam. Aşılması gereken bir dağ var; tüm katmanlarıma değen ve işte ötesine geçemediğim incecik şu eşik. Zaman yanıcı bir kuştı, dinledim. Eski bir zamanda bir fotoğrafa duyulan aşk belki şimdi çoktan yitip gitmişti. Yerini duygusuz ifadeler, sevensiz hayatlarla dolu bir anlam ifade etmeyen cümleler almıştı. İnsanın yüzünden akan zaman yağın yağmurdan farksızdı. Olduğum yerde donup kalmıştım, ayaklarım o hayal ettiğim yere gitmek için çabalıyor fakat gidemiyordum. Başka zamanlarda yaşamak isteği işte oradaydı. Dumamı bol trenler, siyah beyaz fotoğraflar, eski İstanbul silueti, gülen insanlar işte oradaydı. Fakat ben onları görüyorum, onların yanına gidemiyordum. Hepsini birden silindi. Yaşadığım zamana gitmek ve anlaşılmadığım yerde yaşamak istemiyordum. Arafta kalmıştım muhakkak ama bu böyle süremezdi. Değil mi herkes kaderine düşen zamanı yaşıyordu, değil mi zaman insanın kaderiydi bir yerde.

Zaman kül etti geçmişin tüm şarkısını sonsuzluğa, geçmiş zaman evlerinin ağıtlarını söyledi bir o zamandan bir bu zamandan. Hepimiz belli zamanlarda belli mekânları paylaşan bir yığın insandık. Sokakta yürürken, parkta otururken, merdivenlerden çıkarken orada aslında olmayan insanlar gördük. Bugün de orda değildi, muhtemelen yarın da. Hepsinin geçilmez eşikleri vardı; demirden mi örülüydü, kurşundan mı? Birinin diğerini görme niyeti çoktan gitmişti. Kulak zarımız kapanmıştı bir başka sese. Alışmıştı insan hep kendi sesine. Zaten seni dinleyebilecek bir varlık da kalmamıştı yeryüzünde. İnsanlara bir şey anlatmaya çalışmak kendini öldürmeye çalışmaktan farksızdı. Kendi bedeninde seni katil ilan edebilirlerdi. Israrla anlamamaya çalışırlar ya da cımbızla çeker gibi bir cümlemin üç beş kelimesini çekerler; bu kelimelerden anlamsız cümleler kurarlar, alay eder gibi sırtırlar, sonra da bir şey yokmuş gibi bütün iyilikleri senden beklerlerdi. Bir mahiyeti olmayan cümlelerden ben nasıl bir iyilik çıkarabilirdim. Bu olaylar insanlara karşı olan samimiyetimi yitirmeme sebep oluyordu. Onlarla kendi arama ördüğüm duvar daha da sağlamlaşıyor; kaçmak, kaçmak ve daima o yalnız dünyamda yaşamak istiyordum. Çünkü “Yalnız bir insanın yapması gereken şey daha fazla yalnızlaşmaktır.” der Cioran.

Kendimin hayatla eşiği, kendimin insanlarla eşiği... Eşikler dalga dalga yayılıyor, tabloda amansız bir savaşa ya da çölde sonsuz kuraklığa dönüşüyordu. Eşikler beni hipnoz ediyordu. Uçurumun şarkısını dinlemek gibi bir şeydi. Biraz arabesk, biraz klasik. Belki de sona yaklaşıyorduk.

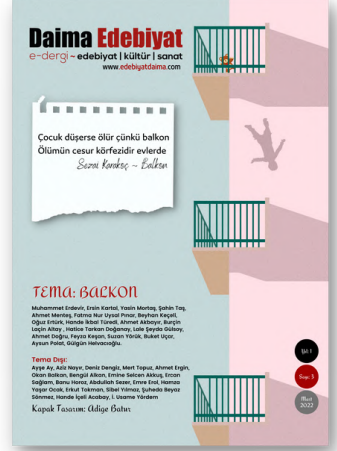
Bilinmezliğinden doğmuşuk bir rahmin. Sonra gölgeler, savaşlar ve işgaller başladı. Elini uzattığın her mabet dualar sundu sana, şu ya da bu dilde. Kiliseler, camiler gördün. İçleri insan mı yoksa kemik mi? Ruhun mu yenildi hayata, görünmez sarmaşık minarelerinden akan ya da bir kilise çanında çalan. Seslerle, umutla, belki davulla ya da duayla uğurlanan hayatlar gördük. Sonra sonra anladık bazı şeyleri. Hiç tahmin etmediğin yerinden vurur seni hayat, inancın ağır gelir yalancı masallara...

Sonunda arkadaşların da yüreklendirmesi ve kolektif emeğiyle 2021’de Edebiyat Daima’nın bahar ve güz seçkilerini hazırladık, bunları okura matbu olarak sunduk. Güz sayımızda dosya konumuz Onat Kutlar’dı ki öykücülüğümüz için önemli bir katkı sunduğuna inanıyorum bu sayının. Başlangıçta web sitesiyle birlikte yılda iki defa, bahar ve güz seçkisi adıyla yola devam etmeyi düşünüyordum. Sonra döviz kurlarındaki dalgalanma, kâğıt ve matbaa maliyetlerinin katlanması ve birçok dergiyi kapanmaya sürükleyen o süreç... 2021 sonunda artan kâğıt fiyatlarıyla birlikte baskı maliyetlerinin tavan yapması sonucunda aralarında köklü dergilerin de olduğu birçok yayın ya kapısına kilit vurdu ya da dijital yayıncılığa geçmek zorunda kaldı. Biz burada farklı bir yol izleyerek hâlihazırda yayına devam eden edebiyatdaima.com’u aylık dijital dergiye dönüştürmeye karar verdik. Her ay yaşamın içinden detayları odağına alan bir temayla çıkan Daima Edebiyat e-dergi, bu ay itibarıyla ilk yılını doldurmuş, 12. sayısına ulaşmış oldu.

Daima Edebiyat’ın ilk yılı bizim için çok öğretici geçti. Tasarım ve mizanpajdan içerik seçimine, yeni yazar/şairleri yayına dahil etmekten farklı okur kitlelerine ulaşmaya kadar birçok başlıkta deneyim kazandık. İşte bu deneyimin gücüyle Daima Edebiyat matbu yayıncılığa adım atıyor. Ayda sekiz yazı yayımlayan bir web sitesinden bugün her ay ortalama beş yüz kişinin indirip okuduğu bir dijital dergiye dönüşen bu oluşum, yepyeni bir rotada ilerlemeye başlıyor. Kasım ve aralık sayılarımızı prova baskı olarak basıyor ve süreci inceliyoruz. Böylece işin matbaa ve lojistik kısmına dair sorunlarımızın çözümünde alternatif fikirler üretiyoruz. Öğreniyor, gelişiyor ve ilerliyoruz.

edebiyatdaima.com’un ve Daima Edebiyat’ın bugünlere ulaşmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma şükranlarımı sunuyorum. Bazıları bugün bizimle çalışmasa da bugüne kadar yayın kurulumuz içinde çalışan tüm arkadaşlar bugünlere gelmemiz için fedakârlık gösterdiler. Hepsine şükran borçluyuz. Ama şunu iyi biliyoruz: Yolumuz uzun yarenler, daha yeni başlıyoruz.

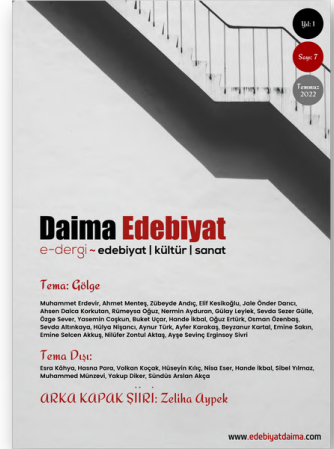
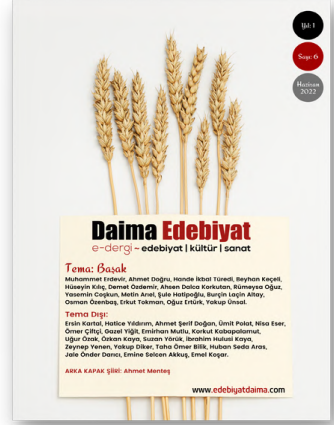

Her Şeye Rağmen Edebiyat, Daima Ahmet Mentşe

Bu sayımızla birlikte birinci yılımızı doldurmuş olmanın mutluluğunu paylaşırken... Adı da parolası da *Daima Edebiyat* olan bir oluşumun içinde yer almak benim için büyük bir onur. Nitelikli işler yapmanın peşinde ve gayretinde olan bir ekiple birlikte çalışıyor olmak da apayrı bir sevinç kaynağı. Edebiyatımızın ve güzel Türkçemizin duvarına yeni tuğlalar ekleyerek bunları daha yükseklerle taşımayı amaç edinmiş bir ekibimiz var. İnsanın; edebiyata değer veren, onu el üstünde tutan, düşünce ve duygu inceliğine sahip kişilerle bir mücadelenin içinde omuzdaş olmasından daha mutluluk verici ne olabilir ki?

Amacımız işin başından beri *Daima* güzeli ve iyiyi ön plana çıkarmak olmuştur. Güzel dilimizin en güzel halini yazıyla, şiirle, öyküyle ve dilin tüm olanaklarıyla sunmaya çalışmak olmuştur. Söz konusu emirden dolayı aslında hepimiz okumaya yazgılı varlıklarız özümüzde. Pekiyi herkes hakkıyla yaşar mı bu yazgıyı? Yaşamaz, yaşayamaz, yaşamak istemez. Hatta bunu yaşamamayı marifet bilenlerle her gün iç içe, yan yana yaşarız. Bırakalım bu kişiler dünyadan bir gölge gibi sessizce süzülerek geçip gitsinler, diyemeyeceğimiz için bazı sorumlulukların altına girmiş olduk. Toplum olarak nereye gittiğimizi (düşüğümüzü) bir an durup düşünüyor muyuz hiç? İnsan nesne değil bir öznedir özü itibarıyla. Ve özne olmanın birtakım sorumlulukları vardır. İşte bu sorumluluklardan korkan kişiler, rahatlığı seçip bir nesne olarak kalırlar. Böylece görme, bilme ve anlama zahmetinden de kurtulmuş olurlar. Ve tabii okuma zahmetinden de. –Burada *okumak* sadece kitap ekseninde değildir; çevreni, dünyayı, etrafında gelişen şeyleri gör, bil ve anlamaya çalış anlamındadır.

İşte bu yola, birtakım olumsuz algıları ve tembellikten kaynaklanan bilinçsizlikleri yıkmaya çalışmak için de çıkmıştır. Birtakım söz oyunları ile kendimizi ve birbirimizi oylamanın ötesine geçip, edebiyatı ve Türkçemizin derinliklerindeki zevki herkese sevdirmenin önemini anlayanlarla çıkmıştır bu yola. Yol elbette uzun ve engellerle doludur. İyiyi ve güzele varmak için çıkılan yolculukların zorlu olacağını bilerek çıktığımız bu yolda, *her şeye rağmen Daima Edebiyat*, diyerek, gerekli gücü damarlarımıza zerk etmiş oluyoruz.

Kendi Öykümüzden Bir Ses Hande İkbal

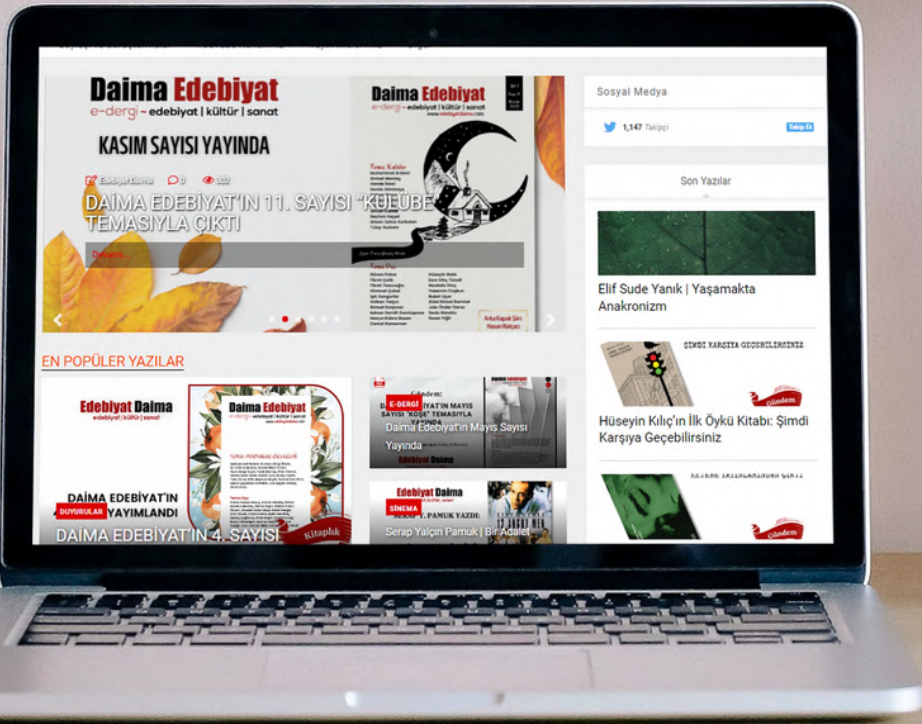
Uzun uzun yıllar boyunca edinemeyeceğim kadar deneyim ve ufuk kazandıran bu aileye şubat sayısıysa dahil olduğum bu serüvende, daima yolda olmak ve yoldaşla yolu omuzlamak niyeti hasıl olalı edebiyata bakışımında muazzam dönüşümler yaşadım.

Şiir sevdalısı ve şiiri odağına koymuş biri olarak bu oluşumda öykü editörlüğü görevi verileli on sayı olmuş bile. Hiç aklıma gelmezdi ki öyküyle olan öyküm bu denli hızlı gelişsin, evrilsin ve kendi öyküsünü yazmaya başlasın. Hayat ummadığımız zamanlarda gelen beklenmediklerin toplamından başka nedir ki? İşte bu Daima Edebiyatla geçen on ay ve on sayıda balkon dedik, portakal çiçekleri dedik, pencere dedik, kulübe dedik... Her ay başka bir tema ile yazma becerilerimizi ve yaratıcı fikirlerimizi zorlayarak sınırlarımızı keşfettik. Yeni isimler tanıdık, yeni dostluklar kurduk. Hayatı belki daha hızlı ve yorucu ama kesinlikle daha anlamlı kıldık kendimiz için.

Bizim için bir nevi mekteplik de eden bu dergiye, ekip arkadaşlarımıza, okurlarımıza ve en temelde edebiyata karşı olan sorumluluğumuzu biliyor; bu ciddiyet ve aidiyetle yolumuza devam ediyoruz. Nice yıl dönümlerinde daha geniş okur kitlelerine ulaşmak ve hoş seda bırakmak arzusuyla, Daima Edebiyatla...

Dergimizin tüm sayılarını edebiyatdaima.com adresinden ücretsiz olarak indirebilirsiniz. Her sayının bülteni içinde, dergimizi indirmeden okumak için bir link mevcuttur.

osermetal

Makina & Mühendislik

www.osermetal.com.tr
info@osermetal.com.tr

Organik tarım teknolojisinde çözüm ortağınız

Yıl: 1
Sayı: 12
Aralık
2022

son söz yerine...

SON YAZ TARLALARI
Yasin Mortaş

içimde
eski bir güz/ biteviye
olgunlaşmamış ateş gibi ılık
bir vakti eşeliyorum kanıma

acıya aşılınmış tenimle
toprağın doğurgan ezgisini
içime süpürmenin ustasıyım
güz tarlaları sarı'yor beni sevgilim

uçsuz kaygılar bağladım gözlerime
hişirdayan hayatı ovup avucumda
dönmek istedim eski ısıma /yakmayan ruhuma
ne mümkün aşka bir bahar daha taşımak

göğsüme asılı takvim ateşli ekin
alnıma kurşun gibi sıkılır gün
göz bir gökyüzüdür/ delinir
ve esneten gece kalır kapı aralığında

gün gazelini
tutuşturmak istiyorum eteğinden